

Elke week verschijnt een nieuw compleet verhaal.

Lord Raffles

genaama
Raffles

DE GROOTE ONBEKENDE

No. 1028

DE KIDNAPPER CENTRALE.

20 cent

Na een paar krachtige slagen kon Raffles haar aan boord trekken.

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.
UITGAVE VAN DEN ROMAN-, BOEK- EN KUNSTHANDEL, LEIDSCHEGRACHT 72, AMSTERDAM.
Exploitant voor België H. JANSSENS, Vaderlandstraat 46, GENT.

NIEUWE SERIE

De Kidnapper-centrale.

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

HOOFDSTUK I.

DE GEHEIMZINNIGE VERDWIJNING EENER STER.

De voertuigen hadden de grootste moeite, zich een weg te banen door de High-Road van Hollywood, tegen een uur of half negen van dien warmen avond na een nog heeteren dag.

De mensen stonden op sommige plekken zoo dicht opeengepakt, dat de politie-agenten rood, zweetend en vloekend de grootste moeite hadden, wat orde te scheppen in den chaos en het mogelijk te maken, dat de bezoekers van het „Chrystal Palace” met hun auto's konden voorrijden en den glazen luifel bereiken, waaronder men steeds droog de geweldige vestibule kon betreden van een der nieuwste bioscopen in dit Mekka van de film, dat er dozijnen telt, die elkander pracht en weelde van uitvoering en materialen pogen te overtreffen.

Het geleeek wel alsof geheel Hollywood aanwezig wilde zijn bij de premiere van „Zonden der Jeugd”, een film, die een vol jaar aan voorbereiding had gevergd en waarin niet minder dan drie sterren zouden optreden,

waaronder de beroemde Jannings de hoofdrol vervulde.

Het was een van die films die drie regisseurs had gehad, omdat er twee achter elkaar woedend waren weggelopen na een ruzie met de productieleider waarvan de ruiten in de stad hadden gedaverd.

Ook Jannings had bedreigd weg te loopen en slechts met de grootste moeite was de film eindelijk voltooid, omdat er nu eenmaal een kapitaal in gestoken was, dat tot iederen prijs zijn rente moest opbrengen.

Men leefde nu niet meer in de dagen van Olim, toen een filmmaatschappij desnoods nog een film in de prullenmand kon werpen, als er reeds voor een half miljoen dollars kosten aan waren gemaakt.

Neen, men smeedt niet langer met het geld in het dorado van alle filmsterren. De tijden waren veranderd, het geld rolde niet meer, maar schoof zich stroef voorwaarts, en overal werden de loonen gedrukt, ook de salarissen

van de grootsten onder de grooten.

Maar een première van Paramount was nog altijd een gebeurtenis van beteekenis, waarbij niemand wilde ontbreken, en zoo baadde dan dien avond de voorgevel van het Chrystal Palace in een zee van licht, afkomstig van twee groote zoeklichten, opgesteld op het dak van een tegenoverliggend gebouw, zoo verdrongen zich dan duizenden, die heel goed wisten dat zij toch geen plaats zouden vinden maar die volstrekt Jannings, Joan Crawford, Loretta Young, en een pas opgekomen, mannelijke beroemdheid wilden zien, die in een loge voor de artisten bestemd, waren gezeten.

Zooeven had zich reeds de auto van Jannings met groote moeite een weg kunnen banen door de menigte en de Germaansche reus had al vriendelijk gewuifd met een breede grijns op zijn vleeschige wangen, ofschoon die menigte niet al te uitbundig juichte; Jannings genoot niet meer die populariteit als in het begin bij de „men in de straat.”

Hij was echter wel verplicht zich te houden, alsof er een storm van gejuich was losgebarsten, en boog naar alle kanten, met zijn hoed zwaaiend, als een vorst de hulde van zijn volk in ontvangst nemend, voor hij uit zijn wagen stapte, en zijn groote voeten plaatste op den wijnrooden looper, die van den rand van het trottoir tot in de groote hal voerde.

Een paar vrouwen onder het publiek hadden „speech” speech” gegild, zooals dat te doen gebruikelijk is, maar Jannings had maar gedaan of hij het niet hoorde en was zonder speech haastig binnengelopen. En niet zoodra was zijn rug naar dat veeleischende monster „publiek” geheeten, gekeerd, of zijn breed gezicht werd norsch, zijn dikke lippen werden op elkaar geperst en hij drukte maar slapjes de dikke witte hand van den directeur der bioscoop, Gerald Beerman, klein, dik en pafferig, met kleine muizenooogjes, in een sluw, vet gezicht.

Daarbinnen was het reeds een geweldig gedrang van betalende bezoekers en reclamegasten, hoofdzakelijk gerecrueteerd uit de gelederen der beroemde sterren van het witte doek, maar men zag er ook zeer bekende scenario-schrijvers, en Gravin von Harbou in de eerste gelederen, groot, rank, geheel in het zwart en sterk gedecolleteerd, met een opzienbarende parelsnoer om den hals.

Chaplin stond, melancholiek als altijd, zonder een spoor van een lach op zijn bleek gezicht en reeds bijna geheel grijs, met afwezigen blik te praten met Greta Garbo die met raadsel-

achtige oogen, alsof zij in een droom leefde, uit de hoogte scheen neer te zien op de bezoekers die haar passeerden.

Beiden stonden op de eerste treden van de monumentale trap die naar de hoefijzervormige gaanderij voerde.

Er waren ook bekende regisseurs Lubitsch, von Sternheim, een paar Russen, in Europa zeer bekend, maar die hier alleen kwamen om eens wat rond te neuzen, en een heel legertje schatrijke „fans” met welken eigenaardigen naam men de frenetieke filmenthousiasten bestempelt.

Dat alles krioelde daar beneden in de groote hall dooreen of drong door de breede deuren de zaal binnen, of liet zich een plaats wijzen door de pages, in mauve zijde gekleed, en met witte poederpruiken op het hoofd, waarvoor men de mooiste meisjes uit het talrijke personeel had uitgekozen.

Zij verkochten ook programma's en kleine bloemruikertjes, ten dienste van degenen, die aanvechting mochten gevoelen, de aanwezige filmsterren op een goedkoope en gemakkelijke wijze te huldigen.

Beerman had geen handen genoeg, om iedereen te begroeten, en zijn zakdoek kreeg geen rust, waarmede hij telkens opnieuw het bolle, bleeke gezicht droogde.

Het was ook buitengewoon warm, al draaide de ventilatoren dan ook op volle kracht, en al spoten telkens de mechanieke zuiveraars een sproeiregen van fijne druppeltjes een geurige stof in de zaal.

De zaal was reeds bijna geheel gevuld en de gasten hadden zoo goed als allen plaats genomen op de voor hen gereserveerde zetels, toen Loretta Young kwam aanzetten, zeer opvallend in een avondmantel van sneeuw wit satijn ondanks de warmte afgezet met een rand van hermelijn, en een kraag, die tegen haar ranke hals opstond, en het blonde hoofd uitstekend deed uitkomen.

— Ie laat, zooals altijd, bromde Chaplin, zijn donkere oogen richtend op de slanke gedaante, die daar langzaam over het breede pad liep, hetwelk de plaatsen daar beneden geheel omgaf.

— En opzichtig, zooals altijd! zeide Garbo met een staalharde uitdrukking in haar vreemde altijd als afwezige oogen. Bont met deze hitte!

— O, wat dat aangaat — je concurrente Marlene loopt in mannenkleeren, en draagt een dikken heerenjas in Juni! zeide Chaplin schouderophalend.

— Noem haar niet mijn concurrente, Charlie!

zeide de Zweedsche filmster scherp. Je weet wel dat ik het niet hooren wil.

— Daarom zeg ik het waarschijnlijk ! hernam Chaplin, langs haar heenziende, n het niet. Ik zou je wel eens graag willen zien u tbarsten.

Garbo haalde de mooie schouders op, keek hem vlak aan, in het bleeke, moede, een beetje geveride gezicht, en zei rustig :

— Je bent gek ! Je zou lang kunnen wachten voor je mij werkelijk in een woede uitbarsting zag. Geloof jij dat Young talent heeft ?

— Ontegengesteld ! Zij zal het ver brengen. Er is geen enkele actrice die zoo goed een rok kan opnemen, en zoo mooi op een vlot van een vergaen schip kan liggen, dan zij. Het is een lust voor de oogen, zooals zij haar neus snuit.

— Wees nu eens niet zoo dwaas en zeg me of je gelooft dat ze werkelijk tooneelspelersgaven heeft ?

— Wat zou ze daar in 's heme'snaam mee moeten uitrichten als filmactrice ? Heb ik tooneelspelersgaven ? Nonsens. Het is voldoende, mooi te zijn, en een stem te hebben, die de *mixer* behoorlijk kan moduleeren. Heb jij ooit gehoord dat de stem van de sprekende fijn juist zoo overkomt als ze klonk toen ze sprak voor de microfoon ? Het wordt allemaal verbeterd en vermooid ! Ze zijn zelfs in staat het accent van de vreemdelingen weg te werken. Bij de zwijgende was het nog erger. Wij doen allen mee aan de grootste poppenkasterij, die deze gekke wereld ooit heeft gekend. Pola Negri verkocht dassen in een obscuur winkeltje van een Hongaarsch nest. Daar werd ze ontdekt, waarschijnlijk door Sternberg, die een waren sterrenkijker is, en een maand later speelde ze de dochter van een Arabischen sjeik, en het was een reuzensucces. Dat had ze aan haar zwarte oogen en haar mooie ellebogen te wijten. Heb jij wel eens een echte dochter van een echten Sheik gezien ? Wel, ik geleek er nog meer op ! Maar wat doet het er toe ? Het publiek zag haar mooie oogen, de mooie ellebogen hier boven genoemd, en ze kon prachtig dansen en huilen.

Chaplin had op een vermoeiden toon gesproken als kostte ieder woord hem te veel. En hij keek Greta Garbo niet aan maar leunde met wijduitgespreide beenen achterover in zijn stoel, met zijn handen in de zakken. Hij staarde naar de met vergulde engeltjes, en hemelsblauwe vlinders versierde zoldering.

— Waarom haal je je eigen beroep naar beneden, Charlie ? vroeg de Zweedsche met

haar wat heesche, doordringende, bijna accentlooze stem.

— Dat doe ik niet ! Ik wil wel erkennen dat het een heel goed beroep is, mits men het maar nooit „Kunst” noemt. Daar heeft het immers niets mee te maken. Het is fabriekswerk. Hoe kan een mensch, de ziel van een ander mensch goed uitbeelden, als hij wat die ander te zeggen heeft tien, twintig, veertig maal moet herhalen voor de mixer in zijn glazen kooi „ja” knikt ? Ze is toch wel erg mooi, die Young !

Zijn blikken waren afgedwaald en hij keek naar Lorette, die, gevolgd door een van haar vrienden, wien men de trots over deze onderscheiding van het gelaat kon aflezen, haar plaats nu bijna bereikt had, die zich bleek te bevinden in een der kleine loges gelijkvloers, achter in de zaal, op dit oogenblik nog vrij helder verlicht opdat men toch vooral goed de kostbare gasten van mijnheer Beerman zou kunnen onderscheiden.

En het leek wel alsof men op haar komst gewacht had, als op die van een koningin, want nauwelijks had zij plaatsgenomen, met een glimlach om haar mooie, roode lippen, of de lichten verduisterden, het werd volmaakt donker, en de voorstelling nam een aanvang.

Het begon met een nieuwe klucht in twee bedrijven, een zoogenaamde „two reels” met Stan Laurel in een der hoofdrollen. De klucht had een niet al te groot succes en Mijnheer Beerman keek zuinig.

Hij had zich aan het einde van de middengang geplaatst die dwars door de zaal liep, en nu en dan liep hij heen en weer, en luisterde scherp naar de opmerkingen van het publiek. Mijnheer Beerman was namelijk een directeur die zich daarom bekommerde, die er zelfs ernstig rekening mee hield.

Nadat de dikke komiek was verdwenen, werd het even licht, toen werd het weer donker. Micky Muis danste over het tooneel, en oogstte het gebruikelijke succes, er volgde een korte pauze, waarvan gebruik werd gemaakt om verversingen rond te dienen onder de eeregasten, die met een vrij verveeld gezicht hun ijs en hun cubler begonnen te lepelen of zich even op het ijzeren, groote balcon begaven, vanwaar men een groot deel van Hollywood kon overzien, teneinde een luchtje te scheppen, elkander te hekelen, of wat te flirten.

Na verloop van een kwartier ongeveer, weerklonk er een schrill waarschuwingsbelletje, en de bezoekers verlieten traag het heerlijk

koele balkon, en gingen niet al te opgewekt weer de smoorheete zaal binnen, waar de ventilatoren vruchteloos streden tegen de oven-temperatuur.

Weer werd het volkomen donker, toen zweeg iedereen, want „Zonden der Jeugd” had een aanvang genomen.

Garbo en Young, Jannings, Wallace Beery en nog een andere beroemde ster speelde er in mee.

En deze film was goed, ongetwijfeld, dat bemerkte zelfs dit verwende publiek onmiddellijk. De handeling, die tragisch genoeg was, zat volmaakt logisch in elkaar, de opnamen waren uitstekend, de regie was buitengewoon pakkend, en de acteurs stelden elkander niet in de schaduw, zooals dikwijls gebeurt, maar vulden elkander aan en leverden een samenspel, waarop volstrekt niets viel aan te merken.

Na het vijfde tafereel, dat in ademlooze spanning was gevolgd, werd het even licht, om de vermoeide oogen rust te geven, en het projectietoestel van een nieuwe filmcassette te kunnen voorzien.

En de heer die naast Young had gezeten, en die zijn mond had opengedaan om iets te zeggen, klapte hem verwonderd weer dicht, want de plaats naast hem was leeg. Loretta Young zat er niet meer.

De jonge salonleeuw, een tikje beleedigd, wachtte tot zij zou terugkeeren, maar het was opnieuw donker geworden en nog altijd was Loretta niet op haar plaats teruggekomen.

Hij keek nog een minuut of tien, met zijn aandacht elders, naar het verlichtte scherm, waarop het tragische lot van Greta Garbo zich verder ontwikkelde, en toen stond hij op, stapte buiten de kleine loge, die vier plaatsen had, en vond niet zonder eenige moeite in de slechts door het weerkaatsen licht van het schijnsel van het doek verlichte zaal naar den uitgang.

Hij moest daarbij mijnheer Beerman passeeren, meende hem flauwtjes te herkennen en vroeg in langs gaan ongeduldig:

— Heb je Loretta niet gezien, Beerman? Ik kan me niet begrijpen waar ze zit!

— Wat is dat nu, mijn waarde heer, Davy? Ik weet toch zeker dat ik U met Miss Young heb zien binnenkomen.

— Ze heeft ook al dien tijd naast me gezeten, maar ik miste haar in de pauze van de groote film, en ze is dus tijdens het eerste gedeelte opgestaan.

— Dan is ze misschien onwel geworden! opperde Beerman. Tegen die verschrikkelijke

hitte is niet te vechten, wat ik er ook aan doe. Ik zal eens zien....

Beerman had de jonge Andrew Davy onder een arm genomen, voerde hem naar de tamelijk helder verlichtte vestibule, en gaf hem daar over aan de zorgen van een garderobe-dame, die eens zou zien, of zij Miss Young niet zou kunnen vinden.

En het meisje ging zoeken op plaatsen, waar men een dame kan veronderstellen die plotseling onwel is geworden.

Zij keerde terug met de boodschap, dat de beroemde artiste nergens te vinden was, en toen meende Davy, die haar kende, dat ze plotseling ergens boos om was geworden, om een bagatel waarschijnlijk weer, en geheel alleen weer was vertrokken, zonder hem zelfs te waarschuwen of ook maar aan te stooten.

Hij liet zich zijn hoed en jas geven in de vestiaire en was al bijna den hoofdingang uit, toen hem inviel dat hij wel eens kon vragen of haar eigen overgoed nog in de vestiaire hing.

Hij had namelijk haar mantel, toen zij eenmaal gezeten waren, en de loge wat nauw bleek, terwijl de warmte verstikkend werd, door een der pages naar de vestiaire laten brengen, en nu wachtte hem een tweede verrassing, van heel wat ernstiger aard — de wit satijnen mantel met hermelijn hing er nog, op den kapstok die hetzelfde nummer droeg als het ronde, beenen plaatje in zijn vestzakje.

— Maar dan moet ze toch ook nog in het gebouw zijn! zei hij ongeduldig. Heb je goed gezocht, kindlief?

— In alle hoekjes en gaatjes mijnheer Davy! zei de page, die hem zeer goed kende.

Davy wachtte nog een kwartier. Hij ging nomaals de zaal binnen, taste zich een weg naar loge C waar hij met Loretta gezeten had, en bevond dat haar plaats nog altijd onbezet was.

Het was dus ook onmogelijk dat zij een praatje was gaan maken met een vriendin in een andere loge, of meer naar voren in de zaal.

Maar zijn verbazing en zijn verontwaardiging werden bepaald tot onrust en angst, toen het plotseling, na het slot van de film weer licht werd in de zaal, en hij haar nergens zag.

Davy was een niet al te snigger jongmensch, hij had niet heel veel karakter, ook niet zeer veel wilskracht, maar op zijn manier hield hij zeer veel van de schoone filmactrice, al wist hij zeer goed, dat hij niet de eenige was

in haar gunst, en hij begon zich daarom ook werkelijk angstig te maken, en begon met zijn dunne, hooge stem, boven het lawaai van het applaus uit te schreeuwen :

— Miss Young Miss Young is verdwenen.

Het werd plotseling zeer stil, en toen bulderde de stem van den heer Beerman door de ruime zaal :

— Als Miss Loretta Young in de zaal is, wil zij zich dan vertoonen ?

En het bleef stil ! Men kon eerst nog gelooven aan een tamelijk kinderachtige grap, van de grillige, verwendde actrice, maar men begon er al anders over te denken, toen een doorzoeking van het geheele gebouw niets opleverde, en toen eindelijk de achterzittenden in loge C verklaarden, dat zij Miss Young tijdens het tweede tafereel hadden zien opstaan, nogal plotseling, en een beetje zwaaiend voorbij zien gaan.

Zij hadden eerst nog gedacht aan heel gewone dronkenschap en er grinnikend en op fluisterenden toon een opmerking over gewisseld.

En toen werd plotseling de onrust ontzettend, want een piccolo bij de deur, die nu pas van de zaak hoorde door het geschreeuw van zijn directeur verklaarde pertinent, dat hij Miss Young, alleen met haar hoed op, tusschen twee in avondtoilet gekleede heeren het gebouw had zien verlaten. Zij scheen heel moeilijk

te loopen, en de beide heeren hadden haar ieder een arm gegeven.

De knaap had het zonderlinge stelletje nagekeken, totdat het met een grooten, donkergekleurden auto was weggereden.

Neen, wie de heeren waren wist hij niet, en evenmin had hij op het nummer van den auto gelet. De een had een donkerbruine tint, dat was alles wat hij er van kon zeggen.

En niet zoodra was dat bekend, of de angst sloeg over in bange vrees. Er kon niet langer aan getwijfeld worden — de jonge vrouw was het slachtoffer geworden van ontvoerders !

En hoezeer dit pessimisme gerechtvaardigd was, bleek reeds den volgenden morgen zeer vroeg, toen de jonge Davy bij zijn post, en na een zeer onrustigen nacht te hebben doorgebracht, een lakoniek briefje vond van den volgenden inhoud :

„Als de geruchten waarheid bevatten, Davy, ben jij de officieele beschermer van Loretta Young. Als je iets om haar geeft zouden we je aanraden, zoo gauw je maar kunt, honderdvijftigduizend dollar los te maken. We zullen je later berichten op welke wijze je dat geld moet betalen — om haar levend terug te krijgen. In je eigen belang raden wij je aan, er geen politiezaak van te maken, want dat zou haar toestand kunnen verergeren. Wacht de volgende post af. De Blauwe Ster.”

BATCO DE WERELD COUPONS

**worden verpakt bij vele
internationale sigarettenmerken
van uitsluitend hoge kwaliteit.**

HOOFDSTUK II.

WAAR RAFFLES ZICH MET DE ZAAK BEMOEIT.

Davy mocht dan zijn wie hij wilde, maar hij stelde wel degelijk onmiddellijk de politie in kennis met den ontvangst van dit dreigende briefje.

Hij had hiertoe verschillende redenen. Het is de vraag of de volgorde wel juist is, maar die redenen waren: vrees voor het leven van zijn vriendin, het volmaakte gemis aan lust honderdvijftigduizend dollar kwijt te raken, en dan een gevoel van wraakzucht jegens de ontvoerders.

Het was wel duidelijk dat die lieden met een zeldzame onbeschaamdheid te werk waren gegaan en dat, nadat nog pas kort geleden, door toedoen van een geheimzinnigen vreemdeling, over wien de politie het stilzwijgen bewaarde, een dergelijke aanslag op niemand minder dan Clara Bow, jammerlijk mislukt was, een mislukking, die zelfs aan een half dozijn bandieten het leven had gekost, terwijl anderen zware vrijheidsstraffen tegen zich zouden hooren eischen, zoodat het desbetreffende proces een aanvang nam.

Nauwelijks een week geleden hadden de schurken Clara Bow ontvoerd, of althans willen ontvoeren — en nu reeds weer deze schaamteloze roof van een jonge vrouw, en dat nog wel uit een stampvolle bioscoop.

En het was dezelfde bende, blijkens de onderteekening. De arrestatie van een zeer talentvollen en stoutmoedigen aanvoerder had dus volstrekt niet geleid tot den ondergang van de „gang.”

Davy wist ook zeer goed dat een zekere chef van de politie in die geheele zaak een hoogsteigenaardige rol had gespeeld, tenminste dat werd gefluisterd, ofschoon niemand er het fijne van scheen te weten, maar ook dit weerhield hem niet zijn chauffeur onmiddellijk te bevelen, met de auto voor te komen, naar het Hoofdkantoor van Politie te Hollywood te rijden en het briefje aan Commissaris Stanley te toonen. Een breedgeschouderd man met een energiek gelaat en reeds spierwit haar.

Het briefje toonde volstrekt geen bijzondere eigenaardigheden. Het was op een schrijfmachine getikt, en de vulpen was er volmaakt

vreemd aan gebleven. Ook wat de zoogenaamde onderteekening betreft.

Stanley sloeg een paar malen zonder een woord te zeggen met een harden vuist op het blad van zijn schrijftafel, drukte toen op een belknop en gromde, met zijn zware, diepe stem tot den binnentredenden agent:

— Laat Hammond hier komen! Is hij al terug?

— Zooeven teruggekomen, chef. Geslapen heeft hij geloof ik niet.

— Hij kan later slapen! Schiet wat op!

De agent ging heen, en Stanley wierp zich achterover in zijn lederen schrijfstoel en zei op somberen toon, langs zijn bezoeker heen-kijkend:

— Dat gaat een goed gangetje mijnheer Davy. Wij worden tot spot van de geheele wereld, en toch vraag ik U eerlijk en in goede, — wat kunnen wij tegen zulke ontvoeringen doen?

— Er zal wel niet veel tegen te doen zijn, mijnheer Stanley, maar men zou toch de ontvoerders kunnen opsporen en straffen! meende Davy bescheiden.

— Alsof dat zoo gemakkelijk ging! zeide Stanley, zijn massieve schouders ophalend. Die kerels beschikken over middelen, waarvan U geen besef heeft. Hammond onderzoekt de zaak nu. Hij is onze chef-detective en heel snugger. Maar ook hij erkent, dat hij van zooveel brutaliteit niet terug heeft! Hij heeft me al een en ander medegedeeld. Miss Young was immers volmaakt goed en gezond, toen zij met U naar de bioscoop ging?

— Frisch als een hoentje, Commissaris!

— In de bioscoop heeft ze niets gegeten?

— Volstrekt niets!

— Geen kauwgom?

— Die lust ze niet!

— Had U geen whisky bij U?

— Ik eerbiedig de wetten des lands, Commissaris.

— Hulde! Dan is U een uitzondering. Nu, dan is het dus duidelijk dat ze van iets anders onwel is geworden.

— Maar was ze dat?

— Dat kan niet anders. Ik heb de menschen die in loge C achter U gezeten hebben, nog eens laten ondervragen, gisterennacht nog, toen een ontvoering nog heelemaal niet vaststond en die zeggen duidelijk te hebben gezien dat zij zwaaide, en met de linkerhand op het hart gedrukt liep!

— Had Miss Young een hartkwaal? Ik bedoel natuurlijk een echte — niet haar tegenigheid voor U!

— Laten we alsjeblieft niet spotten, Commissaris, smeekte Davy, die niet heel sterk was en het allerlieft in tranen zou zijn uitgebarsten. Ze had geen hartkwaal, dat kan ik U bezweren. Ze was sterk en gezond.

— Dus nooit last van duizelingen?

— Nooit heb ik zoiets gemerkt!

— Heeft U soms met iemand gesproken, nadat U het gebouw was binnengekomen?

— Zeker wel, met vijftien of twintig menschen! En toen we zaten zijn er ook nog een paar menschen voorbij gekomen. Toen het donker werd, geloof ik dat een heer even met haar sprak. Hij boog zich naar haar over. Natuurlijk heb ik hem niet herkend. Even later liep hij weer verder. Maar wat zou dat?

— Dat zou, dat die mijnheer haar wel een of andere injectie kan hebben toegebracht, waarvan de uitwerking pas een uur later merkbaar zou worden. Schrikt U daar maar niet van — die middelen worden wel vaker toegepast!

— En omdat ze wel vaker worden toegepast zou ik niet eens mogen schrikken, zeide Davy met trillende stem.

— Maar heeft U dan van het opstaan niets gemerkt, mijn waarde heer? hernam de commissaris, terwijl hij den ander niet zonder wantrouwen met half dichtgeknepen oogen aanzag.

— Ik was te zeer verdiept in de film, commissaris, antwoordde Davy, en ik zie iets op uw gelaat, dat mij hoogst onaangenaam stemt. Ik ben gelukkig welgesteld, mijnheer, en heb Loretta lief, en ik behoef gelukkig niet mijn toevlucht te nemen tot lage middelen, om mijn inkomen te vermeerderen.

De Commissaris, in het minst niet van zijn stuk gebracht, hernam:

— Jonge man, de tegenwoordige tijdsomstandigheden maken ongeveer alles mogelijk!

— Ook, mijnheer, dat Inspecteurs van Politie de medewerkers zijn van „kidnappers”! viel Davy uit, voor zijn doen zeer scherp. Ik behoef U zeker wel niet te herinneren aan wat er gefluisterd wordt in zake de aanslag op Clara

Bow, die nog geen week geleden vrijdeld werd?

De Commissaris trok een heel leelijk gezicht, want hij was een streng, maar rechtvaardig man, hij had zijn beroep lief, en hij kon niet dulden dat anderen critiek uitoefenden op hen die dat beroep hadden gekozen, zelfs al maakten zij het te schande.

Helaas viel er niets te loochenen — Clara Bow was wat al te loslippig geweest, en had het bedrog van een zekeren Inspecteur, die met haar ontvoeders onder een hoedje had gespeeld, openbaar gemaakt.

De bewuste Inspecteur had voor alle zekerheid onmiddellijk zijn ontslag ingediend — maar Commissaris Stanley wist beter dan wie ook, dat die trouweloze politiebeambte helaas niet de eenige was van zijn soort. Het Corps was vergiftigd. Maar nooit zou hij toestaan, dat iemand buiten dat Corps hem dat in het gezicht zeide, in zijn eigen kantoor, en hij verklaarde dus barsch, tegen alle redelijkheid in, en ruwer dan hij misschien gewild had:

— Mijnheer — wat Clara Bow kletst, deert mij niet. De Inspecteur in kwestie is misschien wat onvoorzichtig geweest, maar....

— Onvoorzichtig? Hij was de maat, de helper van Buck Jones, van een schurk als Birrell, een van de Chef der Ontvoeders! riep Davy op heftigen toon. Maar ik zal niet rusten voor diezelfde politie, op wie men niet kan bouwen, Loretta weer aan den dag heeft gebracht.

Het gesprek zou waarschijnlijk in een bepaalde ruzie ontaard zijn, als op dat oogenblik de deur niet was opengegaan, en een stem tamelijk toonloos gevraagd had:

— U heeft mij laten roepen, Chef?

Het was Hammond, de chef van de recherche-dienst, een kleine, vrij slordig gekleede man, zoo op het oog mager en onaanzienlijk, met een bleek, schijnbaar onbeduidend gezicht, maar dat hem juist zoo bijzonder gevaarlijk maakte voor de boeven, want de kleine, slecht gekleede man in zijn confectiepakje, beschikte over een schrandereid en een moed, die wedijveren kon met die van veel grootere en sterkere collega's.

Kid Hammond stond er voorts voor bekend, dat hij op verrassend doeltreffende wijze met zijn revolver wist om te gaan.

Het was een tamelijk ouderwetsch en nogal zwaar wapen, een soort van cowboy revolver, dat kogels van 9 mm verschoot, maar ieder van de kogels die uit die formidabele loop kwam, was dan toch maar raak en dat vond

Kid Hammond de hoofdzaak en hij had van zijn standpunt gelijk.

Meestal hing de linkerkant van zijn slordig colbert scheef neer door de zwaarte van dit geduchte wapen, en Hammond had aan den binnenkant, eigenhandig, een speciale zak gemaakt, zoodanig, dat hij slechts de rechterhand behoefde uit te steken, om de kolf te vatten.

Een scherp oog zou in de stof van dat colbert op drie plaatsen een kunstig gestopt, klein gat hebben ontdekt — want driemaal had Hammond zelfs voor het uithalen van de revolver geen tijd gehad en door zijn colbert heen moeten schieten — en de gevolgen waren niettemin zeer treurig geweest voor dengeen op wien het wapen gericht werd.

Zoo op het eerste gezicht leken de oogen fletsblauw, maar als men wat beter toezag, dan ontdekte men achter in die schijnbaar zoo onbeduidende oogen een harden glans, als van gepolijst staal. En die slepende, toonlooze stem was ook maar een passade waarachter zich een steenharde wil, een onverzettelijke doortastendheid verborg.

Er was tweemaal op Kid Hammond geschoten, hij miste een stukje van zijn linkeroor, en als hij zijn hoed afzette, en zijn haar was pas geknipt, dan zag men juist in het midden van zijn schedel, precies als een keurige scheiding een lang lidteken, de schroeistrep van een gepantserden kogel, die als het ware zijn weelderige beharing doorploegd had en er een voor had achtergelaten „waarop nimmer meer een grasje zou groeien” zooals de detective het uitdrukte, in buien van vroolijkheid, die overigens zeldzaam waren.

Zijn blik dwaalde een oogenblik van den Commissaris naar Davy, terwijl hij bleef wachten op een antwoord.

Hij is dus de man, dacht Davy, die dien nacht zoo goed als niet geslapen had, omdat hij onderzoek had gedaan naar Loretta en een ware stroom van genegenheid, ging van den schatrijken nietsdoener uit naar dat slordige, kleine mannetje met zijn scheefhangend colbert, zijn zwarte nagels en zijn bleek muizengezicht.

— Ja, Hammond, ik moet je hebben, zeide de commissaris. Zeker nog niets ontdekt?

— Niets! antwoordde Hammond lakoniek.

— Deze heer is Andrew Davy, de vriend van de verdwenen dame. Ken je hem?

— Ik ken iedereen in Hollywood! antwoordde Hammond met zijn lijzige stem. Is er bericht van haar?

— Niet van haar, — van de Blauwe Ster! Hierzoo, lees maar!

De commissaris nam het briefje, dat Davy hem had laten lezen, van zijn schrijftafel en stak het Hammond toe, die naderbij was geslenterd, alsof de zaak hem eigenlijk niet raakte.

Hammond las het aandachtig door kraste met zijn nagel over het papier, nam zijn kleine loup uit zijn vestzakje, betuurde de letters, en zei toen, met een vingertop voorzichtig over een daarvan strijkend:

— Getikt op een blaadje uit een school-schrift, waarschijnlijk bestemd voor schoonschrijven — met ruitjes. De machine is denkkelijk nog zeer nieuw, en er is getikt met een splinter-nieuw lint — de vette inkt kun je er als het ware afscheppen! En een copieerlint nog wel. En dat is zoowat alles wat ik ervan kan maken. Dit is natuurlijk een eerste waarschuwing, mijnheer Davy. Wat is U eigenlijk van plan, als ik vragen mag? Gaat U afschuiven?

De vraag kwam onverwacht, en Davy schrok er een beetje van. Hij was zeker niet beter en slechter dan het gemiddelde van zijn kaste, hij hield op zijn manier bijzonder van Loretta, maar hij was ook wraakzuchtig, en — 150.000 dollar is zeer veel geld, zelfs voor iemand die nog altijd een kapitaal heeft, dat hem het vierdubbele per jaar aan rente oplevert.

Het kwam er dan ook een beetje stotterend uit, toen hij bedremmeld antwoordde:

— Natuurlijk — als het niet anders ging — dan zou ik bereid zijn.... Maar het is intusschen.... de heeren zullen het volmondig toegeven.... een verbazend hoog bedrag!

— Het is zeker geen bagatel! lijsde Hammond, het briefje, als was het van glas, heel voorzichtig neerlegend. Er staat in dat U er geen politiezaak van had mogen maken, mijnheer Davy. Dat heeft U toch gedaan.

— O, maar dat weet immers niemand? meende Davy.

— Denkt U? vroeg Hammond op zijn slepend toontje. Ik denk het tegendeel. Ze zijn U natuurlijk gevolgd, want ze zullen uw huis wel in het oog houden. Ja, U moet ze mij leeren kennen, de lieverdjes! Dacht U met stommelingen te maken te hebben?

Davy verschoot van kleur, en vroeg ademloos:

— Maar welke raad geeft U mij dan? Wat moet ik doen?

— Naar huis gaan, de tweede waarschuwing lezen die nu al wel voor U klaar zal liggen en

dan maar afwachten wat wij kunnen doen, antwoordde Kid Hammond, een nuttelooze poging doende, om met den botten punt van een potlood zijn nagels te reinigen. Helpen kunt U ons toch niet, want U weet niets van de zaak af. Als we iets ontdekken zullen we het U laten weten. Een paar van mijn mannetjes snuffelen al in de Italiaansche wijk. Daar begint zoiets vaak. Dag Mijnheer Davy!

En daarmee kon de ongelukkige jonge man gaan. Hij reed terug in zijn mooie auto, bereikte zijn bungalow, die eigenlijk heel wat meer was, een echte villa, van baksteen, in een nagemaakte oud-Hollandsche stijl, en had toen alle gelegenheid om het doorzicht van Hammond te bewonderen — want hij was nog nauwelijks binnen of zijn butler stelde hem een keurig gevouwen briefje ter hand, met den laconieken inhoud: „Je hebt er toch een politiezaak van gemaakt, Davy! Wees voorzichtig, dat is alles wat we je zeggen. Zorg liever dat het geld overmorgen is losgemaakt, of je hebt Loretta voor de laatste maal gezien. De Blauwe Ster.”

Davy stond dit briefje met een wit gezicht te lezen ongeveer in het midden van de ronde hall, met glas overkoepeld, waarop een achttal deuren uitkwamen — de butler stond eerbiedig te wachten op tien passen afstand, en toen pas zag Davy, na het briefje te hebben opgevouwen, een man op de prachtige, en dit maal echte, oud-Hollandsche hallbank zitten, die meestal werd aangewezen voor onbekende bezoekers, die wilden wachten.

Hij keek verbaasd van dezen onbewegelijk zittenden man naar den butler, die dadelijk de beteekenis van dien blik begreep en zei:

— Deze man zit hier al een half uur, Mijnheer. Hij zegt dat hij helpen kan in de zaak van — in de treurige aangelegenheid van Miss Young.

— Een particuliere detective? vroeg Davy, met iets van minachting in zijn stem.

— Ik hoop iets veel beters, mijnheer Davy! zeide nu de bezoeker, opstaande, en zich nu voordoende als een slank, zeer eenvoudig gekleed man, met reeds grijnzend haar, en een groot lidteken dwars over den linkervang, dat zijn gelaat een weinig misvormde, hetwelk echter geen onaangename indruk maakte.

Davy scheen nog een oogenblik in beraad te staan, draaide zich toen eensklaps om, en zeide kortaf:

— Wees zoo goed en volg mij!

De butler scheen eenigszins ongerust te

zijn, kuchte, en stelde toen voor:

— Uw overgoed, mijnheer.... en als ik soms.... in de buurt wil, moet blijven....

De bezoeker had geglimlacht en zei kalm:

— Maak je niet ongerust, vriend — ik behoor werkelijk niet tot de bende van de Blauwe Ster en overigens mag Mijnheer Davy zijn revolver voor zich leggen, en ik wil mij met plezier laten fouilleeren voor ons gesprek een aanvang zal nemen.

— Kom mee! zeide Davy ongeduldig, en bijna ruw. Zoo heel erg bang ben ik niet uitgevallen en als je me werkelijk iets kunt mededeelen omtrent Loretta....

Hij had de kruk van de deur reeds in de hand, opende die, en voerde zijn bezoeker een zeer fraai gemeubelde werkkamer binnen, die echter dat eigenaardige uiterlijk had van iedere andere werkkamer van een rijk man, dat inderdaad een kamer is, maar waarin maar zelden gewerkt wordt. Men kon maar al te goed zien, dat de boekenkasten weinig geopend werden, en alleen de gemakkelijke stoelen schenen veelvuldig te worden gebruikt.

Davy wierp zijn blauwe overjas en zijn grijze, slappe hoed met zijn handschoenen erin op den divan, liet zich in de schrijfstoel voor het prachtige bureau vallen, wees op een stoel die daarnaast stond, en begon:

— Vertel mij nu vlug wat U weet, mijnheer.

— Ik weet volstrekt niets, mijnheer Davy! antwoordde de bezoeker kalm.

— En dan waagt U het mij lastig te komen vallen, riep de jongeman rood van drift en reeds ging zijn hand in de richting van de elektrische schel, die den butler zou doen binnenkomen.

— Maar wat men niet weet, dat kan men ontdekken, vervolgde de bezoeker volmaakt kalm. Om kort te gaan, mijnheer Davy ik kom U mijn diensten aanbieden. Ik weet dat U naar de politie bent gegaan, en U zult er niet veel baat hebben gevonden. Dat komt omdat zelfs haar beste en slimste dienaren een zeer scherp wapen missen, dat ik met eenig succes weet te hanteeren — zij verstaan de kunst der vermomming maar in heel geringe mate. Zij zijn hier dan ook al te zeer bekend onder de bandieten. Dat ben ik niet. Zij kennen mijn ware gelaat niet.

— Uw ware gelaat? hakkelde Davy, zijn bezoeker verschrikt aanziende.

— U heeft goed verstaan. Ik ben nu vermomd. Luister, mijnheer Davy. Natuurlijk herinnert U zich de ontvoering van Clara Bow — of, om juister te zijn, de poging van

De Blauwe Ster, om die beroemde filmdiva te ontvoeren. Die poging mislukte door toedoen van een man naar wien de politie op dit oogenblik wel zal zoeken. Hij heeft een van haar ontrouwe dienaren aan de schandpaal moeten nagelen. De man die Clara Bow redde — tegen behoorlijke betaling — laat ik er dat

dadelijk bevoegen, zit hier voor U. Zijn naam luidt John Raffles, en hij komt U zijn diensten aanbieden — eveneens tegen een honorarium, waarvan de hoogte evenredig zal moeten zijn aan Uw welbekende genegenheid voor Mevrouw Young.

ZORGT ER VOOR

BATCO DE WERELD **COUPONS**

bij al Uw sigaretten te verkrijgen.

HOOFDSTUK III.

RAFFLES ZET ZIJN STRIKKEN.

— Dus het is toch waar! fluisterde Davy heesch, zijn bezoeker aanstarend met wijdgeopende oogen.

— Wat is waar, mijnheer Davy? vroeg Raffles.

— Wat Clara Bow rondvertelt — dat zij is bijgestaan door den beroemden, Engelschen .. den beroemden....

— Gentleman-inbreker, zegt men wel eens! voltooide Raffles glimlachend den zin. De benaming is missehien een weinig uit den tijd — inbreken levert menigmaal niet veel meer op, mijn waarde heer. Intusschen — ik had wel gewenscht dat Miss Bow haar tong wat beter in bedwang had gehouden. Ik heb tot mijn leedwezen de opmerking moeten maken, dat het steeds gevaarlijk is, een vrouw bij te staan — en vooral een die van reclame als het ware leeft, voor wie reclame even onontbeerlijk is als lucht. Toch had zij mij de toezegging gedaan, dat mijn persoon nooit ter sprake zou komen als zij later het verhaal zou doen van haar redding uit de klauwen van de kidnappers. Zij is uit die klauwen gered, mijnheer Davy, en daarop komt het tenslotte aan, is dat ook niet Uwe meening? Wat doet het er toe, wie U helpt om Miss Young terug te vinden, mits zij slechts gevonden wordt, en het U niet al te veel behoeft te kosten? Ik ben een zakenman, ziet gij, in zeker opzicht. Men vraagt U honderdvijftigduizend dollar — ik wil er slechts twintigduizend hebben, en natuurlijk slechts dan als ik slaag! En ik verzeker U op mijn woord van eer, dat dat geld niet voor mijn persoonlijk plezier zal dienen, mijnheer Davy. Ik beschouw mij als het ware als de procuratiehouder van een groep zeer, zeer arme lieden in mijn land. Intusschen, dit zal U wel minder interesseeren. Voor U moet de hoofdzaak zijn, dat ik U wil bijstaan, om sportieve, menschenlijke en geldelijke redenen.

— Weet U wel, mijnheer.... Raffles, dat ik mij afvraag, wat ik hier het meest moet bewonderen, Uw stoutmoedigheid, om geen ander woord te gebruiken, dan wel Uw openhartigheid?

— Bewonder ze mijnentwege beiden, mijnheer, noem de stoutmoedigheid gerust bij haar naam, dat wil zeggen onbeschaamdheid, maar zeg mij of gij mijn voorstel aanneemt, want dat is voor mij de hoofdzaak. Geloof gij dat ik een bluffer ben?

— Dat in geen geval! riep Davy levendig.

— Uw spontaneiteit vleit mij mijnheer Davy, hernam Raffles glimlachend. Ik ben bijna zeker dat wij het eens zullen worden. De zaak is dat ik werkelijk over betere hulpmiddelen beschik dan de politie, een eenigszins stroef raderwerk dat knarst en piept als het in beweging wordt gezet. Bij de politie vindt men onbetrouwbare elementen, die haar maatregelen verraden aan degenen op wie ze moeten worden toegepast. Dat is bij mij natuurlijk nooit het geval. Al mijn zintuigen zijn buitengewoon scherp ontwikkeld, ik ben geduldig als een kat, en vasthoudend als een klit. Bovendien steunt gij thans op de ervaring bij de redding van Miss Bow opgedaan.

Neemt ge mijn hulp aan, ook nu ik U heb toevertrouwd wie ik ben?

Davy dacht slechts heel even na, en antwoordde toen op vasten toon:

— Ik aanvaard Uw hulp — en ik zal er U goed voor betalen, als gij slaagt!

— Gij behoeft mij de hand niet te drukken mijnheer, zeide Raffles ijskoud en Davy, die er geen seconde aan gedacht had om het te doen, werd vuurrood en stamelde....

— Pardon — het is nog wat ongewoon voor mij! Men moet wennen aan de gedachte dat men gaat samenwerken — met een man die....

— Met een misdadiger, mijnheer Davy! voltooide Raffles den zin. Zoo noemt men mij mijnheer, zoo noemt mij tenminste de overgrootte meerderheid, en gij zult weten dat die altijd gelijk heeft. Intusschen — komt het er wel erg op aan, herhaal ik nogmaals, wie U bijstaat? Aan deze handen kleeft geen onrechtmatig vergoten bloed, dat verzeker ik U, en menigeen heeft het zich niet behoeven te beklagen, dat de bezitter van die hand hem zijn hulp bood — al was het dan tegen een

billijke vergoeding! O, ik heb het ook wel vaak gratis gedaan, op mijn woord — maar gij zijt buitengewoon rijk, mijnheer Davy, en het is mij nog nimmer ter oore gekomen, dat gij met al dat geld buitensporig veel goed hebt gedaan!

— Pardon, mijnheer, maar ik heb nog nooit aan iemand toegestaan, aanmerkingen te maken op mijn finantieele gestie! zeide Davy, met een jammerlijke poging om zijn gezag te doen gelden in zijn eigen huis.

De blik van den man die daar tot hem was gekomen, was ijskoud en streng, toen Raffles hernam:

— Misschien ware het beter voor U geweest — en ook wel een weinig voor Uw land, als gij er anders over gedacht had. Critiek kan nooit kwaad. Zelfs als zij van John Raffles komt. Er is hier zeer veel te doen, mijnheer Davy. Amerika heeft altijd mannen met goede hersens en ondernemingslust kunnen gebruiken, en thans meer dan ooit. Op vijftig wijzen zoudt gij uw geld nuttig kunnen aanwenden. Waarvoor gebruikt gij het thans? Voor snoepreisjes naar het uitgemergelde Europa, voor revues van Broadway. Gij besteedt het aan dure renpaarden, die overigens maar zelden winnen naar ik hoor, wat de zaak er niet beter op maakt, en aan dure filmsterren, die wel niet kreupel worden, maar U op een andere wijze kunnen ruineeren! Aan nagemaakte schilderijen der groote Meesters — de zoogenaamde Rembrandt bijvoorbeeld daar in een hoek, heeft nimmer het penseel van den grooten Meester op zich voelen rusten — aan nagemaakte kerkschatten en antiquiteiten — die Kelk op die pilaar bijvoorbeeld, is een armzalig prul en daarenboven plaatst men Kelken niet in de vestibule, Mijnheer Davy! en aan allerlei rommel, die het leven niet verrijkt tenzij men waarlijk verstand heeft van de dingen die men verzamelt! Zoo, en na dit kleine sermoen, hoop ik dat wij nu eens eindelijk tot eenig resultaat zullen komen. Kort en goed aanvaardt U mijn bijstand, en is U bereid, mij daarvoor het gevraagde bedrag te betalen? Misschien zou ik het wel louter uit liefhebberij doen — maar als ik de waarheid mag zeggen, dan moet ik U mededeelen, dat die filmsterren mij voor het meerendeel maar bitter weinig belang inboezemen. Wat schmink over een zachte huid gewreven, een kleurmiddeltje voor het haar — zie daar een filmster! Intusschen, een filmactrice is toch ook een mensch, en ik kan niet dulden dat een gemeene bandiet

haar zou kunnen martelen om geld in handen te krijgen. Nu hoe is het?

Ditmaal dacht Davy geen oogenblik meer na.

Alles was hem plotseling te binnen geschoten van wat het publiek te weten was gekomen omtrent het geval Clara Bow dat nog pas een week geleden was, en waarin diezelfde man die daar voor hem stond een rol had gespeeld grooter dan die van de politie en de bandieten samen! Hij was niet alleen geslaagd in zijn taak, maar vier of vijf van de gemeenste „gangsters” hadden in het stof moeten bijten.

Hij stak dus een aarzelende hand naar Raffles uit, die zich hield alsof hij ze niet zag, en verklaarde:

— Ik vertrouw U mijn belangen toe, mijnheer Raffles! En met de volste overtuiging! Wat het gevraagde bedrag betreft — dat zult gij hebben, indien gij slaagt en mijn arme Loretta levend weer bij mij terugbrengt.

— Zoo is het goed! zeide Raffles, langs de slappe hand heenziende, die nog altijd in de lucht hing en nu traag den terugtocht weer aanvaardde. En luister goed Mijnheer Davy, dat nog nooit iemand het heeft durven wagen, een belofte jegens mij te verbreken! Degeen die zooiets ondernam, heeft het altijd bitter moeten bezuren. Er is één ding dat ik boven alles verafschuw — en dat is woordbreuk. En het is mij ter oore gekomen, mijnheer Davy dat gij een zonderlingen aard hebt, aan den eenen kant werpt gij het geld het raam uit, aan den anderen kant zijt gij gierig als een Harpagon. En nu dan de overeenkomst gesloten is, wilt gij mij nog wel een paar inlichtingen geven.

— Het weinige wat ik wist heb ik aan de politie medegedeeld.

— Dat begrijp ik, maar ik kan moeilijk naar de politie gaan en haar uitnoodigen, mij daarvan op de hoogte te stellen. Overigens vrees ik dat gij mij weinig zult kunnen zeggen waaraan ik iets heb. Miss Young is natuurlijk bedwelmd, anders was zij zeker niet midden in een zoo spannende voorstelling weggelopen, om niet terug te keeren. Het zal wel een injectie geweest zijn, die een half uur noodig had om haar uitwerking te doen. En gij hebt in de duisternis natuurlijk niemand kunnen herkennen?

— Niemand! Ik keek te ingespannen naar het doek.

— Gij hebt daar zooeven een briefje ontvangen, naar alle waarschijnlijkheid van de

ontvoerders. Mag ik dat even zien? Ik dank U. Lijken de letters op die van het eerste briefje, dat ik helaas niet onder de oogen heb gehad?

— Het zijn volmaakt dezelfde!

— Dit briefje is getikt op een splinternieuwe machine en met een nieuw copiërend lint! zeide Raffles, na precies te hebben gedaan, wat Hammond gedaan had — het briefje door een vergrootglas bekijken.

— Dat zei de detective daarginds ook! riep Davy verrast uit. Hammond was zijn naam.

— Bemoeit die zich met de zaak? Dan is er althans nog een kleine kans, dat de politie ditmaal slaagt. Hammond is buitengewoon schrand, en aan zijn moed twijfelt niemand, hoe klein hij ook is. Dit briefje zou ik wel gaarne houden, mijnheer Davy.

— Maar — ik heb aan Commissaris Stanley moeten beloven, dat ik ook de nog volgende briefjes van de ontvoerders zou inleveren.

Raffles betuurde nogmaals de nu sterk vergroote letters voor zijn loup en gaf toen het briefje terug, terwijl hij kort af zei:

— Hier hebt gij het. Gij kunt het laten zien aan Hammond. Intusschen raad ik U voorzichtigheid aan, want de ontvoerders verstaan geen gekscheren, en zouden het U kunnen inpeperen, als gij bij de politie visites blijft maken.

— Maar zij zullen mij niets doen. Als ze mij neerschieten, krijgen ze toch geen cent van het losgeld? riep Davy uit, allesbehalve op zijn gemak.

— O, Loretta heeft nog meer vrienden en familieleden! zeide Raffles luchtig, naar zijn hoed grijpend. Voor U een ander! Als gij weg zijt, dan is haar broer er nog, en haar....

— Weg zijt? viel Davy hem met bevende stem in de rede.

— Uit den weg geruimd, geannuleerd, of hoe gij het anders wilt noemen! antwoordde Raffles, op weg naar de deur.

— Luister nog eens even, mijnheer! riep Davy hem achterna. Neem dat briefje maar mee. Ik — ik vertrouw mij geheel aan Uw doorzicht toe. De politie kan het later wel krijgen — over de post!

— Dat is heel verstandig, zeide Raffles, en met een enkelen hoofdknik nam hij afscheid.

En in de vestibule, waar de statige butler hem opwachttte, mompelde hij voor zich heen:

— Hij is dus nog laf op den koop toe! Als ik niet zooveel medelijden had met Loretta, dan weet ik waarlijk niet of ik zooveel moeite zou doen, om dat jongemensch weer in het

bezit te stellen van zijn bemind kleinood!

Even later stond hij weer buiten.

De zon scheen helder aan een wolkenlooze hemel, de vogels tierelieden in de boomen. Men kan het zich moeilijk voorstellen, dat er hier menschelijke hyena's konden leven, die uit den doodsangst en het lijden van anderen geld sloegen.

Raffles kon nog juist op een electriche tram springen, die van Hollywood naar Los Angelos rijdt, en pas aan het eindpunt verliet hij dit voertuig, liep haastig door een aantal tamelijk nauwe straten, kwam in een volkswijk, en ging daar een smal huis binnen, vrij morsig, dat met nog zestien anderen rondom een nog veel smeriger binnenplaats stond, en trad daar een kamer binnen, waar de reusachtige Henderson, zijn chauffeur, uit alle macht bezig was, te strijden tegen een korst van stof en vuil, die tegen de ruitjes koekte van het eenige raam, uitzicht gevend op de binnenplaats.

In een hoek zat Charles Brand, Raffles' vriend, die vrij mistroostig in een krant las, welke hij echter dadelijk wegwierp toen Raffles binnentrad.

— Geslaagd? was zijn eerste vraag.

— Ja, Brand. Maar ik zou natuurlijk toch aan den slag zijn gegaan, ook zonder zijn toestemming. Heb je het goed kunnen machtig worden?

— Ik heb een japon van haar kunnen machtig worden!

— Prachtig! Iets beters is niet denkbaar. Ik hoop toch niet dat het nieuw is?

— Houdt je me voor zoo dom, Edward? zeide Brand verwijtend. Zie zelf maar, het goed is gedragen. En hij wierp een gedragen dames kleedingstuk op de tafel, van zee-groene zijde.

— Dat heb je knap gedaan, Brand! Was het moeilijk, in haar woning binnen te dringen.

— In het geheel niet! Ik kon er binnenloopen als in een postkantoor.

— Dus het hondje....

— Daar zit het mormeltje! Pas op, dat je er niet op trapt! Zizi, heet het monstertje. Heb je ooit zoiets leelijks gezien? En het stakkertje bibbert voortdurend alsof het last heeft van de kou!

— Dat is ook geen wonder, Brand, zou men zeggen, want het is zoo kaal als een glacé handschoen. Het lijkt wel een beetje op een Javaansch gladakkertje. Maar het is veel kleiner. Je zult het gemakkelijk in een zak kunnen steken. Ik hoop toch dat het keft?

— Jawel, maar gelukkig alleen op vereerende uitnoodiging en ook als het ergens bang voor is.

Henderson had met aandacht naar het gesprek geluisterd en nam toen tusschen vinger en duim een heel klein hondje van zijn bedje van oude lappen in een leege eierenkist, een zeer klein dwergpinchertje, nauwelijks een hand groot, kaal als een muis, met een spits snuitje, spitse oortjes, uitpuilende oogjes, en een zonderling staartstompje.

En niet zoödra had hij het op de tafel gezet, of Zizi liep regelrecht op het kleedingstuk van zijn meesteres toe en begon te blaffen met een geluid, dat geleek op het rammelen van een bak vol scherven.

— Goed zoo ! zeide Raffles levendig. Henderson, jij bent een meester in de dressuur, omdat je zoo geduldig bent. Je zult zoo goed zijn er dit diertje op af te richten, dat het rustig en zonder een kik te geven in onverschillig welke zak, blijft zitten !

— Dat zal niet zoo moeilijk zijn, Mylord, antwoordde de reus. Het lijkt mij een heel verstandig diertje toe, alleen wat kouwelijk en zenuwachtig.

— Dat onverhoedsche en schelle blaffen, moet je hem ook nog trachten af te leeren.

Henderson trok een bedenkelijk gezicht en zei :

— Dat zal al wat moeilijker zijn, Mylord ! Het is een zoogenaamde angstblaffer, geloof ik. Het zijn de zenuwtjes, die hem parten spelen. Maar ik zal mijn best doen.

— Nu nog dit, Brand — ben je geslaagd in het Moonshine Palace ?

Brand smoorde een zucht en antwoordde :

— Volkomen geslaagd ! Van vanavond af ben ik aangesteld als chef glazenspoeler in den bijkeuken van die prachtige inrichting, van Hank Moore, met den eigenaardigen naam „Moonshine Palace.” Mijn salaris bedraagt een halven dollar per dag, met de kost ! Dat zal dus wel beteekenen — met wat er overblijft van de tafels der bezoekers !

— Wij hebben wel eens van beschimmelde conserven moeten leven, Brand ! zeide Raffles schouderophalend. De kok in het Moonshine Palace is een meester in zijn vak, laat dat je troosten. Henderson heeft er dus voor gezorgd, dat jij de plaats kon innemen van den vorigen spoeler ?

— Ja, die ligt in het Gasthuis, antwoordde Brand lakoniek.

— Je hebt hem toch niet te ruw aangepakt,

James ? vroeg Raffles met gefronste wenkbrauwen.

— Met een schadevergoeding van 500 dollar zult U al een eind komen, Mylord ! antwoordde de reus benauwd.

— Vijfhonderd dollar ? herhaalde Raffles verschrikt. Maar dan heb je den ongelukkige dus halfdood geslagen ?

— Zooveel was het niet, Mylord — ik reken voor veertig procent zoowat, antwoordde de reus, die met zijn groote handen geen weg wist. Ik kon er heusch niets aan doen. Het was een verschrikkelijk min ondervoed mannetje, en als je tegen hem blies, viel hij om ! Ik heb hem zoo zacht mogelijk geraakt, en toen ik daarna weer naar hem keek, lag hij een meter of vijftig van mij vandaan. Een zeepbel heeft nog meer vastigheid dan dat ongelukkige kereltje.

Raffles zuchtte.

— Het schijnt ditmaal minder gemakkelijk te loopen dan met Clara Bow ! zeide hij. Brand, je informeert zoo spoedig mogelijk naar den toestand van dien stumper. Vijfhonderd dollar ! Daarvoor kan men tegenwoordig bijna twee spiksplinternieuwe spoelers krijgen.

— U kunt het van mijn loon afhouden Mylord, zeide Henderson met gebogen hoofd.

— Ik heb er wel lust in James — dat zou je misschien een beetje voorzichtigheid kunnen leeren. Bemoei je nu maar met Zizi — maar denk er aan, dat je niet te dicht bij hem komt, want als je tegen hem lacht, wordt hij stellig door een stormwind opgenomen, en tegen den muur verpletterd.

— Mylord maakt er een grapje mee ! zeide de reus, verlegen met zijn kinderlijke blauwe oogen naar Raffles kijkend. Mylord weet wel, dat ik zelfs de kleinste hondjes nooit pijn doel.

— Ik hoop het ! Bedenk wel, dat dit diertje ons wellicht van het grootste nut kan zijn bij de opsporing van zijn meesteres. Ik ben blij dat we hem tenminste hebben. Heb je met Hank Moore zelf gesproken, Brand ?

— Neen — met den kok, maar ik heb Moore wel gezien. Een groote kerel met een nek als een stier, vuisten als smidshamers, vuurrood haar, een mopneus, kortom waar-schijnlijk een Ier.

— Wat denk je van de inrichting ?

— In de hoogste mate verdacht ! Veel te duur, voor zulk een betrekkelijk kleine inrichting. Een buitengewoon verdacht publiek, teveel deuren en gangen, teveel muziek, teveel gesmokkelde dranken ! Overigens staan de agenten er zoo maar aan de toonbank, en

doen alsof zij niets merken, en als je niet kijkt, drinken ze rustig hun glaasje mee.

— Ik heb je daarheen afgevaardigd, Brand, omdat ik gemerkt heb, dat juist daar zeer veel leden van de onderwereld bijeen plegen te komen. Het is een waar broeinest van ongerechtigheid. En het is niet onmogelijk, dat we daar moeten zijn om den oorsprong te vinden van deze nieuwe ontvoeringszaak.

— Zou het een kidnapper-centrale zijn?

— Misschien — maar dat geloof ik toch niet. Dat zou wel wat al te brutaal zijn, midden in Los Angelos! Maar dat „Hank de Muilezel” zooals zijn bijnaam is, verbindingen onderhoudt met zulk een centrale, acht ik zoo goed als zeker. Diezelfde kerel is nog geen twee jaar geleden maar juist op het nippertje een veroordeeling tot een zware celstraf ontgaan. Een van de hoofdgetuigen tegen hem, werd op het goede oogenblik — wel te verstaan was het oogenblik alleen voor Hank goed, door een openstaand raam van de rechtzaal neergeschoten. Zoo ontsprong hij den dans. Een bandiet in smoking, Brand, met wien wij nog rekening zullen moeten houden.

— Wij zullen niet zoo heel veel tijd hebben, meende Brand. De kidnappers dringen meestal op grooten spoed aan.

— Ditmaal hebben ze al heel veel haast — binnen twee dagen zou het geld er moeten

zijn! antwoordde Raffles. Hier, dit briefje las Davy, waar ik bij was.

Brand las haastig het veelzeggende briefje van de bandieten door, en zeide, toen hij het teruggaf:

— Het lint is heelemaal vet! Zeker splinter-nieuw?

— Nog maar heel weinig gebruikt, Brand. En dat is ook het geval met de machine. En de man die het briefje tikte, is zeer ruw te werk gegaan en moet groote kracht in zijn handen hebben — de stalen toets heeft door het nieuwe lint, overal gaatjes geslagen in het papier! Kijk maar — de punten boven de i's zijn overal speldeprikken geworden. Dat lint is ook merkwaardig — copieerende linten worden alleen op kantoren gebruikt. Een particulier zal er zich maar hoogst zelden van bedienen. En het papier is weer gescheurd uit een gewoon schoolschrift dat meestal gebruikt wordt door de leerlingen om het zoogenaamde rondschrjven in te beoefenen. Misschien kan ons dat een aanwijzing geven. En nu zullen we allen maar eens flink aan het werk gaan — de strikken zijn gezet — de vogelaar zit bij het vinkentouw....

— Als nu de vinken maar zoo vriendelijk willen zijn, in het net te vliegen! voltooid Brand met een zucht den zin.

**De naam BATCO op een coupon
waarborgt niet alleen de waarde
van de coupon, doch garandeert
ook de hoogste kwaliteit van de
cadeaux.**

HOOFDSTUK IV.

DE GEHEIMEN VAN „MOONSHINE PALACE.”

De kok van Hank Moore was een Franschman, steeds in het helderste wit gekleed, en die een weinig misstond in de tamelijk slordige omgeving, waarin men hem geplaatst had.

Monsieur Girardin was een uitstekende kok en Hank de Muilezel betaalde hem duur, want hij wilde dat zijn bezoekers „Moonshine Palace” beschouwden als een soort luilekkerland.

Monsieur Girardin had er echter op gestaan dat de keuken geheel veranderd werd. Hij had een lijstje gemaakt van wat hij wilde hebben, en men had trouw aan alles voldaan. Men kwam van de keuken eerst in een soort van dienzaal, met lange tafels waarop de gerechten konden worden neergezet, door een zoogenaamde klapdeur, die de bedienende kellners met hun voet moesten openstooten en die dan vanzelf weer dichtveerde.

Aan den anderen kant echter bevond zich de bijkeuken, met een afgeschoten spoelhek, en daar stond de arme Brand nu reeds een uur lang, met opgestroopte mouwen, en grijze overall aan, en gebukt over een reusachtige gootsteen, waarin hij heet en koud water naar verlangen kon laten stroomen.

En naast hem rezen de stapels borden, die maar niet schenen te willen minderen in hoogte.

En hij mocht niet eens rooken bij het werk, want er zou misschien asch kunnen vallen op de blanke borden van dik wit porcelein.

Monsieur Girardin was overigens een goedhartig man, die allerverschrikkelijkst Engelsch sprak, met een accent dat met een bot mes te snijden viel, maar zich toch heel begrijpelijk wist uit te drukken.

Op het gebied van zindelijkheid en kookkunst echter was hij onverbiddelijk.

De Fransche meester werd geassisteerd door de drie helpers, evenals hij in het wit gekleed, en die onder zijn leiding naar het hoogstbereikbare streefden. De „Moonshine pasteitjes” waren dan ook beroemd tot ver in den omtrek, evenals de crevisse à la Girardin — een kreeften-schotel, die den uitvinder wel haast onsterfelijk had gemaakt, en die men van heinde en ver kwam proeven.

Van de plek waar hij stond kon Brand ten eerste door den kleinen bijkeuken met zijn geweldige rijen borden en schotels, sauskommen en taartenbakken en door de altijd openstaande deur in de keuken zien, en dan door den glazen wand of de telkens openveerende deur in de dienzaal, en verder een klein stukje van de eigenlijke eetzaal.

En Brand kreeg geen al te aangename indruk van de soort gasten, die hij in het oog kreeg, daar in die al te fraai versierde eetzaal.

Niet dat er havelooze of weezinwekkende lieden kwamen — integendeel! De heeren droegen voor het meerendeel onberispelijke smokings, bij den duursten kleedermaker van Los Angelos gekocht, en de dames waren gehuld in prachtige peperdure avondtoiletten. Voorts droegen zij zonder onderscheid juweelen.

Het trof Brand onmiddellijk dat de meesten der mannen een Italiaansch type hadden, in het genre van den voor velen zoo betreurden Al Capone, die nog altijd een jaar of tien van zijn gevangenisstraf had uit te zitten, niet omdat hij een twintigtal medemenschen naar de andere wereld zou hebben gezonden, maar omdat hij zijn aanslagbiljetten niet eerlijk had ingevuld, hetgeen in Amerika een veel grootere misdaad schijnt te zijn.

De dames die bij dit gezelschap behoorden, waren zeer luidruchtig, zwaar beschilderd, en keken onbeschaamd rond, van onder hun krullende, geverfde lokjes.

Nu en dan kon hij de zware figuur zien van Hank Moore, die, met zijn geweldige handen op den rug, langzaam tusschen de tafeltjes op en neer ging, en hier en daar een paar woorden wisselde met een van zijn stamgasten, waarbij hij dan telkens grijnslachte, dat al zijn zwaar met goud gevulde tanden, tot in de verste hoeken van zijn breeden mond te zien kwamen.

— Ja, lach jij maar! gromde Brand kwaadaardig. Er kon wel eens een tijd komen, Mijnheer Hank de Muilezel, dat je iets anders zult doen dan lachen.

En een kort oogenblik smeed hij zoo woedend met zijn porceleinen borden, dat Monsieur

Girardin verschrikt zijn hoofd om de deur stak en toornig beval:

— Jij moet een beetje oppaste, Cochon! Denk jij dat wij de boel hier niet betaal?

Brand trok zijn onderdanig gezicht, en behandelde de borden met wat meer zachtheid. Hij verveelde zich eigenlijk stierlijk, maar Raffles had hem nu eenmaal op die post neergeplant, en hij zou er moeten blijven, ook al duurde het dagen, en zelfs weken! Als de Groote Onbekende, eenmaal zoiets ondernam, dan wist hij niet van ophouden! Niet voor hij geslaagd was, legde hij zijn taak weer neer, — en de hemel kon weten, dat het zeer lang kon duren, eer Lord Edward Lister volmondig verklaarde, dat hij in zijn taak was geslaagd!

En verder deed Brand wat hem was voorgescreven — hij gaf nauwkeurig acht op alles wat hij van zijn plaats kon waarnemen. Als hij de keuken inliep met een stapel schoone borden, kon hij een veel grooter stuk van de eetzaal zien, en op een gegeven oogenblik zag hij daar een krachtigen, eleganten agent in uniform, die langzaam door de zaal kuierde, alsof hij er thuis hoorde, links en rechts keek, eens glimlachte, aan zijn pet tikte en door een andere deur weer verdween naar het scheen met eenige achterdocht en verbazing nagekeken door de bezoekers van „het Moonshine Palace.”

— Ja, kijken jullie maar, jongelui! bromde Brand. Dat is een nieuweling voor jullie, nietwaar? Jullie kunnen nog plezier van hem beleven.

Brand keek even naar de koks, die het nu zeer druk kregen, want men begon voor de soupers te werken, en die door de luiken in de glazen wand van de keuken, voortdurend geurige spijzen op groote dienborden schoven, die in ontvangst werden genomen door de kellners in het tusschengelegen dienvertrek.

— Wonderlijk dat Hank genoeg neemt met zooveel glas in zijn inrichting! overwoog Brand niet zonder verwondering. Ik heb anders hooren fluisteren dat hij vrij veel te verbergen heeft!

Op dat oogenblik kreeg een der koks den luierenden bordenwasscher in de gaten, en zond hem met een welgerichten schot onder een weinig weerstand biedend lichaamsdeel weer naar zijn spoelhok terug.

— En dat moet men voor de goede zaak over hebben, bepeinsde Brand bitter. Ik mag niet eens deze goed geoefende linkervuist gebruiken om den kerel neer te slaan, die

mij daar zoo diep beleedigd heeft.

Hij stond alweer voor zijn kuip vol dampend zeepsop, toen hij een hem bekende stem in de keuken hoorde, die zei:

— Goedenavond heeren! Wat is dat — een klabak die komt in mijn keuken? zeide de verontwaardigde stem van Monsieur Girardin. Wat eb jij hier te zoek?

— Ik kom maar eens neuzen, Monsieur. Je hebt zeker wel verlof voor die marasquine?

— Kan ik marasquine-taart maak, als ik niet eb marasquine? riep Monsieur Girardin woedend uit. Kan jij maak eierstruif, als jij niet eb eieren? Ga wek uit mijn keuken of ik zal jou laten wegschoppen door mijn koks!

— Kalm een beetje, Monsieur Girardin! klonk weer dezelfde stem van zoeven, maar nu heel wat strenger. Ik laat me zulke dingen niet welgevallen weet je? Ik kom hier in mijn functie, en ik zou je raden, een toontje lager te zingen. Je kent de wet op de vreemdelingen toch zeker wel? Die is duchtig verscherpt in den laatsten tijd en als er hier van wegschoppen sprake is, nu, een goed verstaander heeft aan een half woord genoeg.

Monsieur Girardin bromde nog iets voor zich heen maar hij zei niets meer.

En de bekende stem sprak opnieuw:

— U moet ook weten, Monsieur Girardin, dat ik het volste recht heb, om overal in een publiek huis binnen te gaan. Ik hoor dat je nieuw personeel hebt?

— Dat eb ik, zeide de Franschman vinnig. Ga jij maar zelf kijk! Ik eb een nieuwe spoeler, en ik vloek het uur, waarop iek em eb aanknoom. Een lui cochon, die de borden zal breek!

De stappen van den man die gesproken had kwamen nader, en toen verscheen de agent van politie, dien Brand reeds gezien had op den drempel, sloot aldus het uitzicht op de keuken volmaakt af, en gaf Brand een knip-oogje.

Toen zeide hij heel zacht:

— Om elf uur bij den zijdeur, — de keukendeur meen ik.

— Iets ontdekt? vroeg Brand, meer met zijn lippen dan met zijn stem.

— Misschien.

En luid liet hij er op volgen:

— Kun jij mij papieren toonen, jongetje?

— Wat dacht je, dat ik hier zonder machtiging van President Roosevelt stond te wassen? zeide Brand brutaal. Ik heb een door hem zelf gestempeld papier, bekrachtigd door de handtekening van zijn vrouw. Maar je

wilt me toch niet dwingen mijn natte seepsop, handen in mijn zakken te steken?

— Droog ze af en laat kijken je papieren! beval de agent ruw, om er dadelijk heel zacht op te laten volgen: maakt Zizi het goed?

— Voor zoover ik kan nagaan! antwoordde Brand op denzelfden toon. Maar het zou me niets verwonderen als hij al gestikt is in de heete waterdamp. Ik zelf houd het niet langer uit.

— Als je het tot elf uur uithoudt is me dat voldoende, zeide de agent koelbloedig, en zijn blik ging voor een oogenblik naar een klein handvaliesje, een zoogenaamde citybag, dat niet heelemaal gesloten was, en op een plank stond, dicht bij het eenige raam.

Zijn stem klonk weer luid en barsch toen hij hernam:

— Het is je geluk dat die papieren in orde zijn! Hierzoo, pak maar weer aan.

— Heb je kinderen? vroeg de spoeler op denzelfden brutalen toon van zoeven.

— Drie jongens! antwoordde de agent trotsch.

— Wil ik je een winkeltje noemen, waar je trichnine kunt krijgen?

— Wat zou ik daarmee moeten doen, vroeg de agent verbluft.

— Geef het ze in! Het mochten ook eens agenten worden als ze groot zijn!

En daarop volgde een luid gekletter van de dikke porceleinen borden, en de agent vertrok na een gemompelde verwensching, maar de kok, en zijn helpers zagen het twinkelen van zijn oogen niet, evenmin als het lachen van zijn mond, toen hij den glazen spoeler met den vinger dreigde.

Tien minuten voor elfen leek de drukte wel haar hoogtepunt bereikt te hebben en Monsieur Girardin liep met een kreeftrood gezicht en dikke druppels op het voorhoofd brieschend rond, bijna niet in staat om aan de vraag naar lekkere hapjes te voldoen, welker namen telkens en telkens weer door de heen- en weer rennende kellners werden uitgeschreeuwd door de luiken in den glazen wand.

En telkens werden er ook stapels vuile borden door een onverschillige hand in het spoelhok geschoven, maar om vijf minuten voor elfen draaide Brand kalm de kraan dicht, ontdeed zich van zijn boezelaar, stroopte zijn mouwen neer, en trad fluitend de keuken binnen, waar Monsieur Girardin hem kuchend ontving met de woedende vraag:

— Wat kan jij doen, slungel?

— Luchje scheppen, antwoordde Brand lakoniek.

— Luchie skep? antwoordde Monsieur Girardin bijna stikkend van woede. Op dit ookenblik? — Terwijl wij stik in de drukte? Jij kaat in jouw hok, en spoel, of ik skop jou er uit!

— Ik voel me zoo wee van al die damp! antwoordde Brand ijskoud, en hij wandelde naar de deur.

Een kellner smeed de klapdeur open, greep Brand bij den schouder, en zeide ruw:

— Het is nu geen tijd om weg te loopen! allo, vooruit! Je spoel in, of moet ik je erin schoppen?

— Dat eb iek al kezegd! kreet Monsieur Girardin.

— Wat een stom geluk — het is dezelfde kellner van die vernederende aanraking! zeide Brand en hij zuchtte van welbehagen. Neemt U die hand van mijn schouder! Dus je neemt die hand niet van mijn schouder? Daar dan!

En de geofende linkervuist deed haar werk, en velde den kellner, die toch geen kleintje was, maar die omrolde als een kegel, en met veel geraas tegen een kleine tafel vol schoone borden aanbotste, die rinkelend op de vloer kapot vielen.

— Maar dat jonk ies een moordenaar! kermde Monsieur Girardin. IJ loopt zelf wek, en hij slaat een kellner dood! Twee stuks personeel minder! En dertig borden stuk! Wat moet iek aanvang?

— Vraag of Hank je wil helpen? stelde Brand beminnelijk voor, en toen wuifde hij de anderen toe, en stapte de gang in, met de zekerheid, dat zijn terugkeer naar het spoelhok op ernstige bezwaren zou stuiten, indien hij dit zou willen probeeren. Dat is ook geen werk voor een man als ik, vond hij, haastig de gang doorlopend, en snel een blik werpend in het kleine valiesje, en de kleine Zizi geruststellend met een paar zachte, vriendelijke woorden.

Het kleine pinchertje lag echter heel rustig op zijn bedje van een opgevouwen lap flanel en knipoogde met zijn snuggere, zwarte oogjes maar eens tegen Brand, die nu de tasch sloot.

Naast het slot waren een paar kleine gaten gemaakt, groot genoeg om het kleine diertje van versche lucht te voorzien.

Precies om elf uur was hij aan de deur, voor het personeel bestemd, maar hij moest goed zijn oogen inspannen voor hij aan de overzijde van de donkere steeg den gewaanden

politieagent ontdekte, die fluisterend vroeg :

— Jij daar, Brand ?

— Ik ben het — met Zizi ! Maar ik denk dat ik er uit ben gesmeten !

— Dat is misschien jammer — maar toch — misschien wordt vannacht nog alles beslist, en dan komt het er minder op aan ! Heb je Hammond gezien, in de eetzaal ?

— De detective ? Is hij dan ook op het oorlogspad ?

— Dat schijnt ! Hij heeft dubbel werk gekregen. In den vooravond is het halssnoer van Gravin von Harbou gestolen !

— Hetzelfde dat ze droeg tijdens de Première van „Zonden der Jeugd” ? zeide Brand verrast. Waar moet dat gebeurd zijn ?

— Zij weet het niet precies — zij heeft hier gedineerd, toen had ze het ding nog, en het kan dus hier wel geschied zijn.

— Dat zou me niets verwonderen. Het lijkt me hier een echte dieventroep te zijn, zeide Brand schouderophalend. En wat is er nu eigenlijk gaande ? Heb je werkelijk iets van Loretta ontdekt ?

— Misschien iets heel belangrijks ! Ik geloof dat Loretta hier is !

— Wat bedoel je — hier in huis ? herhaalde Brand ademloos.

— Ja, in „Moonshine Palace.” O, natuurlijk niet in een der zalen of kamers ! Dat zou veel te gevaarlijk zijn. Maar „Moonshine Palace” ! is veel grooter onder den grond dan erboven. Weet je dat het op dezelfde plek staat waar een berucht dranksmokkelaar vroeger heeft gewoond ?

— Neen, zeide Brand verrast. Maar het punt komt me, welbeschouwd, zeer gunstig gelegen voor ! Het huis is tamelijk dicht bij de zee gelegen.

— Ternauwernood een kwartier gaans ! Je weet dat de weg van Los Angelos naar Hollywood hier een heel scherpe bocht maakt ? Een soort van elleboog. De weinige huizen die hier in de omgeving staan zijn pas in den allerlaatsten tijd gebouwd.

— Maar waarom geloof je dat ze hier wordt gevangen gehouden ? Zelfs al zat ze in een kelder, dat moet toch zeer gevaarlijk worden geacht voor de ontvoerders !

— Ze zijn dan ook van plan haar naar een veiliger plek over te brengen, Brand. Kom mee naar die lantaarn daar, want ik heb je iets te laten zien ! We zijn hier volmaakt veilig, want er komt hier op dit uur nooit een levende ziel door dit slop.

Zoodra de beide mannen onder de lantaarn

stonden, haalde Raffles een stuk papier uit zijn zak, dat hij Brand toestak met de woorden :

— Lees dat maar eens ! Toen ik zoeven als agent van politie op goed geluk door de zaal patrouilleerde, vroeg ik hier en daar papieren, zooals dat tegenwoordig aan de politie veroorloofd is, zoodra zij verdachte huizen bezoeken.

— Een kerel stak mij onverschillig en met een brutaal gezicht een sierlijk opschrijfboekje toe, en daarin vond ik dit — in het Italiaansch ! Ik heb het goed onthouden en zoodra ik buiten het gezicht was, opgeschreven. Lees maar eens.

En Brand las, met groeiende verbazing het volgende : „L.Y. half drie bij den Ossenkop. Gang 5. Buizerd nemen. M. waarschuwen. Derde waarschuwing eerste P. Passadena.”

Brand keek verwonderd van het papiertje naar Raffles, en zeide zacht :

— Het is me niet recht duidelijk waarom je zoeven de opmerking maakte, dat de lezing van dit stukje papier mij wel wijzer zal maken ! Als ik ronduit mag spreken, ik begrijp er geen sikkepit van. Wat beteekent het ?

Raffles nam glimlachend het papiertje aan, wierp er even een blik op, en antwoordde toen :

— Ik wil wel erkennen dat men een weinig op de hoogte moet zijn van plaatsaanduidingen en van de topografische gesteldheid in de buurt om het briefje te kunnen begrijpen. Het is natuurlijk een notitie. En het is een notitie die slaat op Loretta Young, zooals we toch zeker wel mogen afleiden uit de eerste twee hoofdletters. Verder is er een afspraak om half drie, bij den Ossenkop.

— Maar wat is dat ? Is dat een kroeg, een speakeasy ?

— Niets van dat alles, Brand ! De bevolking, tenminste die van een zeker soort, geeft dien naam aan een vrij hooge rots of klip, die hier dichtbij gelegen is en die inderdaad sterk aan den kop van een rund herinnert. Terloops merk ik op, dat die rots bij hoog water zoo goed als geheel onder de golven verdwijnt en dat het toevallig juist vannacht om half drie ebbe is ! Dan is die klip drooggevallen.

— Dat neem ik allemaal aan ! Maar waarom willen ze Buizerd nemen ? Wat is dat voor een kerel ? Een bijnaam natuurlijk ?

Raffles schudde glimlachend het hoofd en antwoordde :

— Mijn waarde Brand — de buizerd is de naam van een zeer snelle motorboot ! Ik wilde, wel dat je wat meer acht sloeg op de dingen

die je oog treft ! Langs de kade van Los Angeles liggen aan kleine stijgers ongeveer dertig jachten, meerendeels zeewaardig, en een daarvan draagt den naam van den roofvogel, „Buizerd” geheeten. Dan komt er in het briefje „M. waarschuwen.” M. zullen we wel moeten lezen voor Moore. De derde waarschuwing moet verzonden worden, zoodat ze met den eersten post ontvangen wordt. Die P. is een heel eenvoudige en veel gebruikte afkorting. Nu Davy al twee waarschuwingen heeft gehad, wordt het volmaakt zeker, dat het hier de kwestie van Loretta Young betreft. Tenslotte is Pasadena, een klein plaatsje, aan de Californische kust, ongeveer tachtig mijlen ten Noorden van San Francisco! Is het je nu duidelijk ?

— Ja, als men een tekstverklaarder heeft zooals jij ! zeide Brand een beetje verlegen. Maar er is een ding, dat ik mij niet kan begrijpen. Als deze notitie van zoo groot gewicht is — hoe kwam die kerel er dan toe, jou dat boekje zoo maar toe te steken ?

— Brand, dat is niet eens zoo heel bijzonder ! De kerel dacht op dat oogenblik heelemaal niet aan Loretta ! Zoo verschrikkelijk gewichtig vinden die lieden het meedoen aan zoo'n ontvoering niet eens meer ! Hij gaf mij zijn heele portefeuille met geld en al, en hij kon moeilijk anders, toen ik er hem om vroeg. Hij kon mij niet thuisbrengen, hij wist niet of ik omkoopbaar was ! Ten overvloede was het berichtje in het Italiaansch gesteld, en ik mag mij dan vermoemd hebben tot wat je

maar wilt — maar op een Italiaan lijk ik op het oogenblik stellig niet. En ik sprak het zuiverste Engelsch dat je je maar denken kunt. Een Italiaan die niet hier geboren is, verraadt zich zelf altijd.

Het bleef even stil en toen hernam Brand :

— En nu luidt dus de verklaring, volgens jou ?

— Die luidt, Brand, dat de schurken van plan zijn, vannacht om half drie met behulp van een motorboot de ontvoerde filmactrice weg te brengen naar Passadena.

— Maar waarom die samenkomst bij den Oossenkop ?

— Omdat daar, Brand, de toegang bevindt tot „Gang 5” die in de notitie genoemd wordt. Mij dunkt dat daaromtrent geen twijfel kan bestaan. En alles moet vlug in zijn werk gaan — want de inscheping moet hebben plaats gehad voor de vloed, die gang 5 — en waarschijnlijk een groot deel van de rest van het doolhof daar onder den grond, overstroomt ! Ja, dit kan ik je wel zeggen, Brand — „Moonshine Palace” heeft vele geheimen, waarvan je je nog geen voorstelling kunt maken. Aan ons de eervolle, maar zware taak, een deel van die geheimen op te lossen.

— Ik had het zware van de taak, maar liever het eerst genoemd ! zeide Brand met een zucht. Ik denk dat het een woelige nacht zal worden.

— Daar moeten we tenminste maar op rekenen, zeide Raffles droogjes. Heb je daar Zizi ? Op weg dan !

HOOFDSTUK V.

GANG 5.

Raffles en Brand liepen beiden het slop teneinde, op een behoorlijken afstand achter elkander, de eerste als de waakzame politieagent die zijn plicht wist te doen, de tweede als een vrij slordig gekleede, flink uit de kluiten gewasschen spoeljongen, met verward haar over zijn voorhoofd hangend, een soort matrozentruï met breede streepen, en een afgetrapte broek, waaronder zijn versleten gymnastiekpantoffels maar gedeeltelijk te zien kwamen.

Maar niet zoodra waren de beide mannen buiten het gezicht, of zij voegden zich weer bij elkander, en begonnen zwiggend een pad te volgen, dat in de richting van de kust liep, totdat Brand zacht weer begon :

— Heb je een bepaald plan ?

— Eerlijk gezegd, — neen !

— Zou het niet het eenvoudigste zijn, de politie op de hoogte te stellen, zoodat die een inval kon doen ?

— En als ik den verkeerden commissaris trof, Brand ? vroeg Raffles koeltjes. Als mijn waarschuwing bij toeval terecht kwam bij een man in het genre van Thomas Pearl ? Hij zou zich op de borst slaan en uitroepen, dat hij onmiddellijk een leger van honderd man dien schurk van een Moore op het dak zou zenden — en tien minuten voor dat legertje uittrok, zou hij Moore een telefoontje gegeven hebben, en de dappere agenten zouden het nest verlaten vinden. Neen, die kans wil ik niet loopen. Daarenboven — het zou mij

ten eerste twintig duizend dollar schelen, wat een heel bedrag is, en dat dan mijn neus voorbij zou gaan, en ik zou ook de kans verspelen, nog heel wat meer dan dat bedrag van de bandieten te halen.

— Waar tegenover de kans staat, Edward, dat de schurken haar zullen doodden, als zij vreezen dat hun plan zal mislukken, al was het alleen uit wraakzucht!

— Mijn waarde Brand — die kans bestaat steeds, ook als de politie ingrijpt, hernam Raffles schouderophalend. De bandieten hebben honderdvijftigduizend dollar als losprijs gevraagd en als zij dat zich zien ontgaan, dan zullen zij de jonge vrouw misschien laaghartig vermoorden. Wij hebben te doen met het allerlaagste uitschot, het bezinksel van de onderwereld. Een gemeener en laffer misdaad, dan de ontvoering van een vrouw of van een kind kan ik mij onmogelijk denken. Het is voor mijn gevoel nog erger dan het neerslaan van een oude man, om hem van zijn geld te berooven. Ik zeg dit alles tusschen haakjes, teneinde je aan te sporen, vooral niet te aarzelen in het gebruik van je revolver!

— O, wat dat betreft — stel je gerust, bromde Brand. Als er geschoten moet worden, dan ben ik stellig van plan, zooveel mogelijk de eerste te zijn! Waar is Henderson?

— Hij is gewaarschuwd, ik sprak met hem in een openbare telefooncel, en — zie daar is onze brave reus al....

— Ik wilde dat ik jouw oogen had, Edward. De nacht is vrij helder, maar ik zie nog volstrekt niets!

— Daar waar de rotsen beginnen. Hij staat tegen een der klippen geleund, hij heeft ons ook al gezien!

Maar zij moesten nog wel veertig stappen doen, eer Brand ook iets kon onderscheiden in de duisternis daar tusschen de klippen, die daar aan hun linkerhand begonnen, en pas ver in zee zouden eindigen.

De reus kwam het tweetal behoedzaam een paar treden tegemoet, en zei zijn stem zooveel mogelijk dempend:

— Hier ben ik, Mylord. Er is nog niets bijzonders gebeurd, en ook nog niemand voorbijgekomen.

— Dat is ook bijna onmogelijk, James. Ten eerste is het nog veel te vroeg, en ten tweede zijn wij hier reeds van den beganen weg afgegaan. Het zal nog lastig genoeg zijn de kust te bereiken, zonder een bepaald pad te volgen. Je hebt toch ook een krachtige zaklantaarn aangeschaft, James?

— Ja Mylord — met een reservebatterij. En voor de rest heb ik ook gezorgd, alles zit in mijn zakken. Wij kunnen er aanstonds op los gaan.

— Een oogenblikje! zeide Brand zacht. Wat versta je daar onder? Vallen wij met ons drieën een leger van twintig bandieten op het lijf?

— Het zou niet voor de eerste maal geweest zijn, Brand — in dit geval zal het wel iets onmogelijks blijken. Wij moeten dan ook met list te werk gaan, waar geweld, naar ik vrees zal falen.

— En veronderstel eens dat ze er toch in slagen de vrouw vannacht weg te voeren?

— Dat moeten wij tot iederen prijs trachten te voorkomen!

— Maar neem nu toch een oogenblik aan dat zij er in slagen?

— Dan zou ik hen achterna gaan, zonder mij te bedenken! antwoordde Raffles met vaste stem.

— Maar zij zullen een zeer snelle boot hebben!

— Dan moeten wij trachten een nog snellere te vinden, dat is alles! Je brengt mij daar op een denkbeeld. En ik zal er rekening mee houden, dat wij op een of ander bezwaar stuiten, zoodat wij niet kunnen voorkomen, dat de vrouw wordt weggevoerd naar Passadena. Henderson, jij keert naar Los Angelos terug, en je tracht daar een motorboot te krijgen, zoo snel als je er maar een kunt vinden. De grootte doet er niet toe, mits ze maar drie personen kan bevatten. Zorg echter voor levensmiddelen, en vooral voor goede geweren en munitie. Laat het voorkomen alsof je op de eendenjacht wilt gaan, of dat je op robben wilt gaan jagen.

— Ik zal zeggen dat ik een walvischvaarder ben, Mylord, zeide Henderson ernstig. En als ik die boot heb en haar heb geladen?

— Dan keer je met dat gehuurde vaartuig zoo spoedig je maar kunt, terug naar de plek dien ik je heb aangewezen. Je kunt daar een klein vaartuig gemakkelijk verbergen, zoodat het niet gezien wordt. Maar kies een schip met een gedekte kleur, en in geen geval wit. En mocht men je er ook tegen een hoogen prijs geen willen afstaan....

— Begrepen, Mylord! viel de reus hem met een lachje in de rede. En als ik daar bij het aangeduide punt ben met mijn boot?

— Dan wacht je op onze seinen. Let dus goed op, zoodat niets je ontgaat. De plek waar je je zult bevinden is niet zoo ver van Gang 5. Maar doe vooral niets overijds, waardoor je alles in de war zou kunnen brengen.

— Ik zal goed op de seinen letten, Mylord, zeide de reus en het volgende oogenblik was hij in de duisternis verdwenen.

Brand tuurde hem een oogenblikje na, en zeide toen zacht:

— Ik wilde dat je hem niet had weggezonden, Edward. Er is iets dat mij zegt, dat wij juist vannacht zijn sterke arm niet kunnen ontberen, en dat zijn afwezigheid ons bitter zal berouwen.

— Mijn waarde, ik zond hem weg omdat jij zelf mij op het denkbeeld bracht van die boot, antwoordde Raffles een weinig ongeduldig. En kom nu snel mee, want als wij niet hebben ingegrepen, lang voor de bandieten bijeenkomen, dan kunnen wij het wel nalaten.

De beide mannen zetten dus hun weg voort, en bevonden zich spoedig midden tusschen de klippen, die nu eens dicht bijeen stonden, en dan weer gescheiden waren door een moeilijk te begaan terrein vol kleine, scherpe keien.

Brand vloekte zachtjes voor zich heen, want de dunne zolen van zijn sportpantoffels maakte het loopen over die steenen zeer bezwaarlijk en pijnlijk. Het was alsof Raffles zijn gedachte ried, want hij fluisterde na eenige oogenblikken:

— Het zal niet lang meer duren. En bovendien bevinden wij daar beneden misschien wel schoeisel voor je.

— Dat zou wel een wonder zijn, ik heb maat 42, foeterde Brand. Wil je mij wijsmaken, dat die menscheneters schoenen dragen, die kleiner zijn dan 44?

Brand wilde nog wat napruttelen, maar Raffles legde zijn hand op zijn arm en zei, de linkerhand opheffend:

— Daar ginds — dat is de Ossenkop! Zie je wel hoe de omtrekken inderdaad doen denken aan die van een runderkop?

— Ja, het is zoo! Maar kijk daarginds eens — dat licht daar op zee!

De beide mannen keken naar een onbewegelijk lichte punt, ver op zee, en na eenigen tijd zeide Raffles:

— Men zou zeggen dat het schip daarginds stil ligt.

— Het kan toch niet het drijvende danspaleis zijn, dat ook door Moore bestuurd wordt? Dat luxe schip, dat buiten de driemijls-grens verankerd is?

— Neen, Brand, dat ligt veel zuidelijker — zie maar daarginds!

En Raffles wees naar een ander lichtend punt, nadat beiden op een van de rotsblokken geklauterd waren.

— Hoe laat is het dan? Kan het al zijn dat de motorboot, die de vrouw moet ontvoeren al wacht?

— Het loopt naar middernacht. Het kan dus wel het bandietenschip zijn, dat daar op nadere orders ligt te wachten.

Op dit oogenblik verdween het licht, ging weer aan, verdween opnieuw, met ongeregelde tusschenpoozen.

Raffles volgde dit spelletje eenigen tijd opmerkzaam, en zeide toen:

— Zij seinen! Jammer genoeg doen zij het in een geheime taal die ik niet ken.

— Maar zij seinen natuurlijk in afwachting van antwoord, en al er antwoord gegeven wordt, dan zijn er hier dus al bandieten op de kust, en dan komen wij te laat!

— Snel dan, vooruit! Het is misschien maar een enkele wachter. En nu mogen wij niet zooveel meer praten, want wij naderen de gevaarlijke zône.

Zonder verder maar iets te zeggen, gingen de beide mannen nu langs de helling naar omlaag, zooveel mogelijk de klippen tusschen de lichamen en de open zee houdend.

Het bleek Brand als spoedig dat Raffles hier de omgeving voortreffelijk moest kennen en hij zegende de omstandigheid, dat Raffles als een kat bij donker kon zien, als er ook maar een schijntje licht van den hemel straalde.

En na voor de laatste maal een zeer zwaar rotsblok te zijn omgegaan, stonden zij plotseling tegenover de eidelooze watervlakte.

Maar links en rechts verhieven zich weer klippen, een landtong stak een eind in zee naar voren, en aan het begin daarvan verhief zich de Ossenkop, de klip met haar eigenaardigen vorm.

Maar van een gang of iets wat er ook maar in de verte op geleek, bespeurde Brand niets.

Zonder echter te aarzelen liep Raffles voort, nu eens in gebukte houding, dan weer rechtop, steeds linksaf houdend, tot waar de klippen weer begonnen.

De zee ruischte zachtjes, het water liep terug, en over anderhalf uur zou die geheele landtong, thans door de golven overstroomd, droog vallen.

En toen dit goed tot Brand doordrong, sprak hij:

— Wij zullen immers nooit naar binnen kunnen gaan, zoolang het water den toegang niet heeft vrijgelaten, — en dat is pas om half drie, en dan zijn de bandieten er ook.

— Ik hoop, Brand, dat er toch nog wel een andere manier zou zijn om binnen te gaan.

De Gang heeft een nummer, dat bewijst dus, dat er meer zijn. Misschien biedt een van die gangen dan wel de gelegenheid, onder den grond binnen te dringen. Draai je eens om — je kunt van dit punt het dak zien van Moore's danspaleis!

— Je hebt gelijk! Je kunt de geheele bovenste verdieping onderscheiden! gaf Brand ten antwoord. Maar dan moet hij dus zoo uit zijn bovenvenster, deze plek kunnen zien, is dat niet gevaarlijk?

— Neen, want daartoe is de afstand veel te groot. Het zou heel wat anders zijn als zij een zoeklicht gebruikten en....

Het volgend oogenblik had Raffles Brand met kracht naast zich neergetrokken want alsof het lot het zoo wilde, juist op dat oogenblik zwaaide een niet zeer breede, maar wel uiterst krachtige lichtbundel langzaam over het geheele strand, en verlichtte daghelder alsof een felle zon straalde de rotsen en de klippen, zoodat de twee mannen tot op honderd meter afstand, zelfs de kiezelsteenen van het strand van elkander konden onderscheiden.

Zij zelve hadden zich nog juist bijtijds neergeworpen, achter een rotsklomp, die hen beiden aan het oog onttrok, maar ook niet meer.

De lichtbundel zwaaide verder, tergend langzaam, keerde weer terug, werd een weinig ingekort, dan weer verlengd, totdat hij voor een oogenblik bleef rusten op het schip, waarvan Brand de lichten het eerst had opgemerkt.

Het duurde echter maar heel kort en toen doofde eensklaps het licht weer.

— Alles wijst er dus op dat het een gevaarlijk karweitje wordt, zeide Brand lakoniek. Als wij door dien lichtbundel gesnapt worden — dan kunnen wij ook door een goedgerichte geweerkogel worden verrast. Wij zijn hier zeker geen vierhonderd meters verwijderd van Moore's huis.

— Dat wil zeggen dat alleen een scherp-schutter ons zou kunnen raken, Brand! Helaas de heeren bandieten gebruiken tegenwoordig ook mitrailleurs en om die te bedienen heeft men geen scherp-schutter te zijn. Die laten binnen enkele seconden een kogelregen op je neersproeien, waaraan geen ontkomen is! Kom maar spoedig mee, dan zullen wij trachten spoedig achter den Ossenkop te komen.

— Maar de golven spoelen nog om zijn voet.

— Dat zal zoo lang niet meer duren — het water zakt immers. En een paar natte voeten moeten wij er maar voor over hebben.

In diep gebukte houding snelden zij over

het steenige strand, en bereikten het begin van de landtong, die een honderdtal meters ver zich in zee uitstreckte, en zoo een soort van kleine baai vormde.

Zij klommen op den basaltrug van deze landtong, en toen bleek dat aan de voorzijde der rots met den zonderlingen naam reeds droog was, maar dat aan de zeezijde de terugwijkende golven zijn voet nog konden bereiken.

De Ossenkop nam zooveel plaats in op den landtong, dat men er maar juist omheen kon loopen, ook al was de eb op haar laagst.

Zij lieten zich echter door het zeewater niet terughouden, maar gingen haastig verder, zoodra bleek dat er aan de landzijde geen sprake was van een Gang.

— Maar er is hier volstrekt geen gang te zien — niets van dien aard! zeide Brand, zoodra de twee mannen aan de zeezijde de klip bereikt hadden, en nu met hun beenen tot bijna aan hun knieën in het water staande, telkens als een golf kwam aanrollen.

— Die gangen zijn hier wel degelijk, Brand, alleen zijn zij nu nog onder water. Zie je bij het terugloopen van het water, het begin wel van een soort van trap? Welnu, die trap is bijna dertig meter breed, en er bevinden zich vijf gaten in! De breedste daarvan is omstreeks één meter, de anderen zijn vrij wat smaller.

— Dan zal het dus zijn, zooals ik heb gedacht — en wij zouden kalm tot half drie moeten wachten voor die ingangen droog vallen! zeide Brand. Wij doen dus het verstandigst de zaak hier maar op te geven en terug te keeren! Wij gaan dan regelrecht naar het bureau van politie en....

Raffles scheen niet eens naar Brand te luisteren. Hij had een dun maar zeer sterk touw dat hij onder zijn uniform tunique om de borst gewikkeld had los gemaakt, en zeide rustig, Brand het einde in de handen gevend:

— Houdt dit touw stevig vast, het andere einde is aan mijn arm vastgemaakt zooals je ziet. Het touw is ruim veertig meter lang en zeer sterk, ofschoon het toch niet eens zoo dik is als een zakpotloodje.

— Waartoe is dat noodig? vroeg Brand verbluft.

— Om mij te kunnen terugtrekken, als ik soms niet verder mocht kunnen binnendringen! Je zegt dat er gaten onder water zijn, en dat is waar — maar al kan men er niet in loopen, men kan er wel in duiken.

— Maar dat is krankzinnigheid! riep Brand verschrikt. Dat is spelen met je leven. Je zoudt

gestikt zijn, voor je nog den ingang had gevonden.

— Praatjes, Brand! Die gang kan onmogelijk zoo lang zijn, misschien loopt ze een eind verder wel weer op, en ik kan heel gemakkelijk vijftig seconden onder water blijven!

— Niet als je je moet inspannen door slagen te maken!

— Ook dan! Houdt de lijn stevig vast, en let op mijn bewegingen! Laat ze door je vingers glijden, en zoodra je vindt dat ze wat al te lang achtereen slap blijft, trek je mij terug. Gang 5 is de wijdste! En bedenk dat wij wel niet langs denzelfden weg terug behoeven te gaan. Het kan niet anders of naar de kelders van „Moonshine Palace”, moet ook nog een anderen weg voeren, van het huis uit. Ik trek mijn tunique en mijn schoenen uit.

Brand wilde nog een beweging maken, iets zeggen, maar hij verstomde bij zooveel doodsverachting, die bijna onverschilligheid voor het leven leek te zijn.

Raffles had zijn tunique reeds uitgeworpen, rijgde zijn zware dienstschoenen los, zette ze op een droog plekje — alsof dat er nog iets op aankwam, overwoog Brand in doodsangst — en het volgende oogenblik was hij reeds in het water, zwom even rond, en Brand, die niets anders zag dan het bleeken, energieke gezicht met het opgeplakte, zwarte snorretje, hoorde hem zacht zeggen:

— Ik tast nu met mijn voeten naar den goeden ingang, zie je, stil hier heb ik hem geloof ik al. Laat de lijn door je vingers gaan, Brand, ik ga op onderzoek uit.

Brand zag hoe Raffles diep ademhaalde, zijn longen met lucht vulde, en toen meteen vlug voorover buitelde in het water. Daar schoten de voeten reeds onder water.

Brand voelde de lijn snel door zijn vingers trekken.

Hij zelf was dapper, ontegenzeggelijk, maar de soort moed van Raffles begreep hij niet. Hier zette hij zijn leven op het spel — welbewust, en dat voor een betrekkelijk bagatel! Waarom kon die kerel, die rijke leeglooper, dat bedrag niet eenvoudig betalen voor de

ontvoerde filmster? Dan was alles afgelopen!

Hij dacht aan dit en aan nog andere dingen, terwijl hij daar met het klamme zweet op zijn voorhoofd, vastgeplant stond op de harde rots, terwijl het dunne touw nog altijd door zijn vingers gleed, met een snelheid, die althans bewees, dat Raffles zich vrij kon bewegen en goed opschoot.

Het touw was ongeveer voor de helft op, toen plotseling het schelle zoeklicht weer over het strand heen zwaaide.

Ditmaal echter was Brand in een toestand, die hem volkomen onverschillig maakte voor het gevaar.

Hij wist heel goed dat men hem vanuit het huis nu onmogelijk kon zien, maar het deerde hem hoegenaamd niet.

Al zijn gevoel scheen geconcentreerd te zijn in zijn vingers die het touw vasthielden.

Nog tien meter — nog vijf — nu nog maar drie!

En plotseling hing het koord slap tusschen zijn vingers.

Brand trilde op zijn beenen en wachtte in doodsangst.

Een paar ontzettende seconden verliepen.

Hij stond reeds op het punt, uit alle macht het touw weer in te palmen, toen een zwak, maar duidelijk voelbaar rukje het koord even door zijn vingers trok.

Toen werd er wat langer getrokken — toen weer wat korter — en Brand had moeite, een schreeuw van blijdschap terug te dringen in zijn strot!

Hij kon er niet aan twifelen — die duivelsche Raffles, die op alles wat vond, die geniale deugniet seinde hem!

Hij zond hem morseteekens toe, met behulp van het reddingskoord.

Brand dwong zich uit alle macht tot rustig besef, en toen zond het strakgetrokken touw hem de volgende boodschap, even lakoniek als Raffles zich steeds placht uit te drukken.

„Veilig op een droge plek. Gang vrij wijd, en nauwelijks dertig meter lang. Adem in overvloed over. Bindt schoenen en tunique aan het eind van het touw en volg mij.”

Geschenken van blijvende waarde voor

BATCO DE WERELD COUPONS

Ziet de groote collectie gegar. echte diamant-
ringen van 14 kar. goud in de Batco toonzalen.

HOOFDSTUK VI.

IN DE KAKEN DES DOODS.

Brand stond een kort oogenblik verbijsterd. Dat werd hem gevraagd alsof het de eenvoudigste zaak ter wereld was! Aarzelen echter deed hij niet.

Hij seinde alleen terug, op dezelfde wijze in Morse-teekens.

„Ik kom. Wat moet er met Zizi?”

„Het valies met Zizi erin stevig sluiten, in je zak meenemen, vlug zwemmen. Wat jij overleeft, overleeft Zizi ook.”

En Brand haastte zich. Hij greep de tuniek en de schoenen, bond ze aan het eind van het touw, sloot het kleine valiesje zoo goed als het ging, stapte over de groote treden en vond tot zijn geluk bijna onmiddellijk den ingang naar galerij 5.

Na zoo diep mogelijk te hebben ademgehaald, dook hij onder water, zette zich met kracht af tegen een puntige rots, opende zijn oogen, en zwom met een behoedzamen krabbelslag, zijn armen zoo weinig mogelijk krommend om ze niet te beschadigen, de inktzwarte duisternis tegemoet.

Na vijf slagen zag hij echter reeds iets! Het was een lichtschemering, recht voor hem, en nog krachtiger zwom hij voort.

En toen voelde hij zich bij een hand grijpen en met een ruk op het droge trekken — een rotsige bodem, nu en dan nog altijd door het instroomende water bevochtigd.

Proestend en snuivend krabbelde hij op, streek zich het haar uit de oogen, en toen was het eerste wat hij deed het kleine valiesje openen.

Het had gelukkig vrij wat water tegengehouden, maar Zizi snakte toch een paar malen naar adem — toen was hij weer de oude!

— Dat zijn van die dingen die men liefst niet al te vaak herhaalt! zeide Brand, zijn natte broek zoo goed mogelijk uitwringend, en zijn buis uittrekkend.

Wij hebben het er heelhuids afgebracht, maar dat is meer geluk dan wijsheid, geloof ik!

— Wij kunnen het ook voor een lotsbeschikking houden, of voor de hulpvaardige hand van een hoogere Macht! zeide Raffles ernstig.

— Zooals je wilt! Ik zie dat je lantaarn brandt! Die heeft dus het bad goed weerstaan, naar ik bemerk.

— Niet zoo heel merkwaardig, Brand! Ik had die lamp, met mijn horloge in een lap, en met nog een paar andere zaken, bijvoorbeeld mijn revolver en een doosje patronen heel eenvoudig in een varkensblaas gedaan, en stevig dichtgebonden. Geen druppel water kon erbij. Ik kan je het middel recomman-deeren.

— Ik zal het onthouden en er bij een volgende gelegenheid mijn hoofd in stoppen zeide Brand die weer op adem was gekomen. Dit is dus de beroemde Gang 5. De breedte en de hoogte vallen me erg mee. Hoelang hebben we nu nog tijd voor de bandieten droogvoets kunnen binnengaan?

Raffles raadpleegde het zoo eenvoudig drooggehouden horloge, en antwoordde:

— Als zij op tijd komen nog ruim anderhalf uur. Ik denk echter niet dat zij binnen zullen gaan, Brand. Naar mijn meening zullen ze veeleer wachten bij den uitgang, totdat de kerels hier binnen met Loretta tevoorschijn komen! Veel tijd hebben wij echter toch niet te verliezen. Laten we dus op weg gaan.

— En Zizi? Moet hij weer in zijn gevangenisje?

— Neen! Van nu af moet hij ons den weg kunnen wijzen, maar ik zal hem aan een koordje vastbinden. Zoo kan hij niet te ver van ons afdwalen.

Raffles had de tuniek zoo goed mogelijk weer uitgewrongen, haalde de uniformpet uit een binnenzak, en zette die weer op.

De zoo fraaie uniform had heel wat door het water aan bekoorlijkheid ingeboet maar het was en bleef een politietuniek, en Raffles was tenminste weer gekleed.

Hij maakte het halsbandje van Zizi aan een dun touw vast, en lette goed op de bewegingen van het diertje. Toen gingen de twee mannen op weg. En Raffles had zijn revolver ter hand genomen en Brand hield de lantaarn vast.

De rotsgang steeg geleidelijk, en de aardkorst boven hun hoofden kon niet dikker zijn dan

een meter ongeveer, maar het was dan ook van het hardste graniet. Het was de natuur geweest die deze gang misschien duizenden eeuwen geleden gemaakt had. En dezelfde geweldige natuurkracht had de trap geschapen, die plotseling, hoewel met zeer ongelijke treden wat dieper in de ingewanden van de aarde voerde, en welke de twee mannen moesten afdalen.

Daar beneden echter zette de gang zich voort, verbreedde, werd weer smaller, — en plotseling was het niet meer graniet dat zij aan weerszijden boven hunne hoofden hadden maar heel prozaische baksteen.

Het werd een gang met een gelijken bodem, bestreken met cement, en met keurig gemetselde wanden, terwijl de zoldering licht gewelfd was en zoo hoog, dat zelfs Henderson er rechttop in had kunnen loopen.

De gang liep aanvankelijk kaarsrecht. Vrij spoedig vonden zij een dwarsgang en de daar gevormde hoek was gemerkt met een teekentje in witte verf — een driehoek, met een punt in het midden.

Aan de anderen kant echter was diezelfde dwarsgang gemerkt met een cirkel.

Een kort oogenblik stonden zij besluiteloos, en toen viel de blik van Raffles op Zizi, die met schitterende oogjes aan de lijn trok en blijkbaar uit alle macht zijn kunstmatig onderdrukte lust om te blaffen weerhield.

— Wij moeten verder, fluisterde hij kortaf. De hond kan zich onmogelijk vergissen. Het is duidelijk dat het dier reeds iets ruikt!

Brand voelde zijn hart kloppen. Het was alsof hij gevoelde dat het niet lang meer kon duren of het drama zou zijn hoogtepunt bereiken. Zelfs de stilte rondom was angstwekkend.

Niets liet zich hooren, niet het geringste geluid en het klotsen van de golven zelfs was op dezen afstand door de dikke laag graniet heen onhoorbaar.

Langzaam en op alles bedacht gingen de twee mannen nog wat verder, totdat Raffles plotseling stilstond. Het kwam hem voor dat er heel in de verte ergens een zware deur was dichtgeworpen, en hier onder den grond was de dreuning tot op honderden meters afstand voelbaar.

— Wij schijnen niet alleen te zijn, fluisterde Brand veelbetekenend. Zou het misschien niet beter zijn, als we teruggingen, en wachtten bij den uitgang?

— Neen, dat acht ik te gevaarlijk. De gang heeft nergens plekken waar men zich kan

verbergen, wij zouden te vroeg gezien worden en niemand weet, hoe groot de troep bandieten zal zijn die de ontvoerde vrouw gaat afleveren. Wij moeten dus verder gaan, Brand.

Ongeveer dertig meters van de plek, waar zij de deur hadden hooren dichtvallen maakte de gang een flauwe bocht en liep toen uit in een soort van cirkelvormige hall, een vijf-sprong, waarop evenzoveel gangen uitkwamen, ieder voorzien van een ander merkteeken.

Straalsgewijze liepen die gangen op dat ondergrondse pleintje uit, dat ruim tien meter in doorsnede was.

Voorts telden de beide stoutmoede indringers nog een viertal deuren.

De wanden van baksteen hadden plaatsgemaakt voor beton en het geheel geleek verbluffend en angstwekkend veel op de lichthall van een moderne gevangenis.

Alleen een kundig architect had dien goedgebouwden koepel kunnen maken, waardoor de zoldering geen enkele pilaar behoefde om haar te steunen.

Dit alles zagen de twee mannen bij het licht van de zaklamp, welke Brand in alle richtingen draaide.

— Waar nu heen? fluisterde hij, Raffles aanziende.

— Zizi zal het ons zeggen! fluisterde Raffles terug, maakte het hondje los dat zich geen oogenblik bedacht, maar zenuwachtig snuffelend begon rond te loopen en toen plotseling toeliep op een der deuren waarop het heftig begon te krabbelen.

Raffles en Brand liepen op die deur toe.

Zij was van zeer stevig eikenhout, volmaakt nieuw, zou men zeggen en met ijzeren versterkingsstukken beslagen.

Er zat een brandkastslot op, even stevig als moeilijk te openen.

— Dat zal tijd kosten, mompelde Raffles, zoodra hij het slot herkende. Hij tikte even met den knokkel op het hout van de deur, en vroeg, zoo luid hij maar durfde:

Miss Young — is U hier binnen?

Er kwam geen antwoord.

Alles bleef stil.

Zij kan je zoo onmogelijk hooren door die dikke deur heen, meende Brand fluisterend. Stil — wat was dat? Kom mee! beval Raffles haastig, het wild weerstrevende hondje openemend. Ik vrees dat ze ons gehoord hebben.

Zoo snel zij konden traden zij een van de dwarsgangen binnen, op goed geluk, en Brand knipte op een aanwijzing van Raffles zijn lamp uit. Het werd stikdonker. Zij konden

daar nauwelijks eenige tellen gestaan hebben of er klonken zeer zware voetstappen in de eigenaardige hall.

Bijna op hetzelfde oogenblik wist Zizi zich met een wanhopige kronkeling vrij te maken, en een oogenblikje daarna klonk het geluid van een val, vergezeld door een met moeite onderdrukte vloek.

Nog voor zij goed begrepen wat er eigenlijk gebeurde, ging er ergens een deur open, toornige woeste kreten klonken. Het werd hel licht, het gerucht van een korte worsteling klonk, en toen zei eensklaps een bedaarde, nuchtere stem:

— Doe die kanonnetjes nu maar weg! Jullie zijn aan de winnende hand, en dat erken ik graag.

Raffles bracht zijn mond vlak bij het oor van Brand en fluisterde:

— Dat is de stem van Hammond! Wat drommel — hoe is hij hier binnengekomen?

— Misschien wel langs denzelfden weg als wij!

— Dat lijkt me volmaakt onmogelijk! Wij zouden dat hebben moeten merken. Neen, hij is zeker door het huis van Moore heen hier in de kelders terecht gekomen.

— Dan zocht hij hier dus ook naar Loretta?

— Of naar het parelsnoer van Gravin Harbou! Maar hoe dan ook — hij heeft zich er leelijk in gewerkt.

Voorzichtigheidshalve gingen de twee mannen nog wat verder in de gang, op alles voorbereid, maar ook daar konden zij duidelijk de ruwe stem hooren die vroeg:

— Wat moet jij hier, stille? Hoe ben jij hier binnengekomen?

— Op mijn voeten! antwoordde Hammond onbeschaamd. Ik heb een speciale machtiging om overal huiszoeking te doen!

— Als ik jou was, Hammond, dan zong ik een toontje lager, klonk een ruwe en barsche stem. Nu nog eens — wat doe je hier?

— Ik zoek iets!

— Zijn jullie van plan jongens, je nog langer door dien bloedhond in de luren te laten leggen? riep een stem, die Brand en Raffles nog niet gehoord hadden. Hij is hier binnengedrongen, zonder dat iemand hem riep — en hij zal er niet weer uitgaan, als ik nog iets te zeggen heb!

Hammond moest een of andere beweging hebben gemaakt, die niet veel goeds beteekende, want eensklaps klonk een stem, krakend, als een donderslag weerkaatsend tusschen de betonnenmuren.

Raffles en Brand kregen de prikkelende, zoetige lucht van het kruit in den neus.

Ofschoon zij niets konden zien, begrepen zij maar al te goed wat er gebeurd was.

Er had een rauwe kreet weerklonken, dadelijk daarop gevolgd door het geluid van een val.

— Dat had zoo'n haast niet gehad, Dave, zeide een norsche, wat heesche stem. Jij bent altijd veel te vlug met je proppenschiet. Hammond was altijd een nette kerel!

— Was dat Hammond? klonk een andere stem verbaasd. Zijn naam ken ik — maar ik had hem nog nooit gezien. Wat een klein, min mannetje.

— Niemand van ons kende hem bijna! ze' weer de stem, die moest zijn van den man, die het doodelijke schot had gelost. En wat zijn kleinheid betreft — ik verzeker jullie dat er genoeg kwaadaardigheid in dat kleine mannetje school om jullie allemaal op de electrische stoel te helpen. Hij moet iets gemerkt hebben — en het was beter dat ik hem maar dadelijk het licht uitblies.

— Wie zegt je dat hij iets gemerkt heeft van Young? Jij stomme ezel! Kan hij niet hier gekomen zijn om dat halssnoer van Harbou op te sporen? Vervloekt, jij zult nog eens tegen de lamp loopen, met je eeuwig geschiet! Wat moeten we nu met hem aan?

— Wat we met de anderen gedaan hebben, die het ons lastig gemaakt hebben. Naar den kuil met hem! Naar de put! Ik zal hetzelfde wel opknappen — hij weegt niets!

Er schuifelden schreden, die naderbij kwamen. En die schreden kwamen juist naar de gang, waarin Brand en Raffles zich bevonden.

Zij gingen nog een eind terug, en tot hun groot geluk vonden zij een smalle dwarsgang, waar zij haastig ingingen.

De voetstappen kwamen altijd nader, en toen voelden zij meer dan zij zagen en zelfs dan zij hoorden, hoe er een groote kerel voorbij ging, die iets in zijn armen droeg.

En niet zoodra was de moordenaar met zijn slachtoffer goed en wel voorbij, of Brand bracht zijn mond aan het oor van Raffles en fluisterde hem toe:

— Moeten wij dat toelaten? De ongelukkige is misschien niet heelemaal dood!

— Dat zou mij verbazen, Brand. Die bandieten schieten meestal dadelijk raak. Maar je hebt misschien gelijk — zelfs al was hij een lijk, dan mogen wij niet toelaten dat het wordt weggemoffeld! Hen achterna!

Zij traden weer buiten het smalle dwars-

gangetje, en volgden de hoofdgang op goed geluk, en in een volslagen duisternis.

Maar plotseling, nadat zij voorzichtig een stap of veertig, of vijftig hadden afgelegd, hun weg tastend langs den muur, scheen een vrij krachtig licht hun in het gelaat, en een heel zachte stem zei :

— Zoo agent — dat tref ik ! Het kan me niet schelen hoe je hier komt, en je schijnt ook van water te druipen, maar dat is minder !

— Hammond ! fluisterde Raffles in de grootste verbazing. Wat is er met den ander gebeurd ?

— Die zit in de put — letterlijk ! Ik gaf hem een jaap tegen zijn kin, en toen hij er naar wilde tasten, tastte hij mis, en viel in een soort van koker, aardig diep denk ik !

— Dus — dan is U heelemaal niet gewond ?

— Aan den arm ! Het heeft niets om het lijf. Maar wat is hij er lekker ingetippeld, die schutterskoning ! Ik kan er nog om lachen ! Wat doe jij eigenlijk hier ?

— Maar chef — begrijpt U dat niet ?

— Geen flauw idee, en ik zou het graag

weten ! Ben jij soms ook uit op het collier van Harbou ?

— Natuurlijk ! gaf Raffles ten antwoord.

— En die daar — wat is dat er voor een ?

— Een maat — maar hij heeft onder het zwemmen zijn uniform moeten uittrekken.

— Draag jij een trui onder je uniform man ? Dat is verboden — daar zal ik rapport van opmaken, zeide Hammond grimmig. Nou, gaan jullie nou maar mee — wij gaan terug ! Wij zijn nu met ons drieën.

— Maar zijn zij wel met hun zessen, Chef ? wierp Raffles tegen, volstrekt niet ingenomen met den loop die de zaak nam.

— Al waren zij met hun zestigen ! Ik schiet de heele troep overhoop, als het moet. Volg mij !

En hij ging vooruit, en de twee mannen volgden heel behoedzaam, en Raffles fluisterde Brand in het oor :

— Ik ben bang dat het anders afloopt, dan ik hoopte en verwacht had. Of er moet een wonder gebeuren ! Dat kleine, vinnige politiemannetje kon wel eens roet in het eten gooien !

BATCO DE WERELD COUPONS

worden o.a. verpakt bij o.s. sigarettenmerken:

NORTH STATE

CLYSMA No. 30

GOLD DOLLAR

MAVRIDES R.

CLIX

PIRATE

ENZ.

HOOFDSTUK VII.

DE FILMSTER EN HET PARELSNOER.

Hammond scheen groote haast te hebben, en Raffles kon niet anders — hij moest den moed bewonderen van dit magere, bleeke ventje, dat daar zoo dapper voorwaarts schreed, alsof hij aan het hoofd van een heel leger de bandieten te lijf ging.

Het duurde niet lang meer of zij hadden met hun drieën den uitgang van de galerij bereikt.

De cirkelvormige hal echter, was geheel in duisternis gedompeld. Er viel niets te zien, en Hammond moest opnieuw zijn lamp aanknippen.

Het eerst waarop het licht viel was een deur die op een kier stond. Er ging een schok door Raffles en Brand — het was de deur van de cel waarin Loretta had gevangen gezeten.

En door die half geopende deur kwam juist een heel klein wezentje aantrippelen, op drie pootjes maar en zachtjes jankend.

Het was de kleine Zizi, bibberend van angst en van pijn.

— Die schooiers! riep Brand woedend uit, die zich niet langer kon weerhouden. Ze hebben hem zeker gevonden en herkend — en daarom zijn ze nu al met haar op den loop!

— Wat is dat voor wartaal? riep Hammond uit. Over wie hebben jullie het?

Op dat oogenblik stond het kleine hondje als het ware smeekend met zijn voorpootjes tegen het been van Raffles op, en Hammond liet er het licht van zijn lamp op vallen en schreeuwde het bijna uit:

— Maar voor den duivel — dat is dat kleine mormeltje van Young! Zou ze hier soms in de buurt zijn?

— Ze zat in die cel daar, chef! antwoordde Raffles, op de geopende deur wijzend.

Hammond was niet gauw verbluft, maar ditmaal staarde hij toch den gewezen agent een kort oogenblik stomverwonderd aan, en zeide toen, zich uittrekkend om hem op de breeden schouder te kunnen kloppen:

— Dat is knap! Dat is meer dan knap! Aanstands moet ik jouw naam en nummer weten, daar is niet veel meer van te lezen! Hadden wij maar weer van dat soort agenten!

— Het is maar misschien beter dat er niet veel van zijn, chef, zeide Raffles meesmuilend.

Hij wilde nog verder gaan, toen het tafreel al weer veranderde.

Een der andere deuren ging behoedzaam open, een vuurstraal schoot er uit tevoorschijn, en op hetzelfde oogenblik werd de lamp in de hand van Hammond verbrijzeld.

Sneller dan de gedachte vuurde Raffles, meer op goed geluk, terug, en de deur vloog verder open, met luid gekraak, omdat er een zwaar lichaam tegenaan was gevallen.

Brand maakte nu dadelijk licht, en zij zagen een man liggen, dwars over den drempel van een zeer zwak verlicht vertrek, zoo kaal als een kelder, en met de rookende browning nog in de vuist.

Zonder zich te bedenken sprong Hammond er als een eekhoortje overheen, ging de kamer binnen, en maakte meer licht, door een schakelaar om te draaien.

Hij slaakte een kreet van blijdschap, en er kwam kleur op zijn bleeke wangen toen hij op een tafel toesprong, waarop een zeer eenvoudig houten kistje stond, waarvan de deksel was omgeslagen.

Het bevatte eenige sieraden, en bovenop lag het halssnoer van Gravin von Harbou.

Hammond was er met een wip bij, bekeek even de sieraden, klapte het kistje dicht, en zei voldaan:

— Ik wist immers wel; dat ik deze kant uit moest zoeken!

— Chef er is iets te doen van nog veel meer belang! zeide Raffles ernstig, en vatte hem bij den arm.

— Je hebt waarempel gelijk! Weet je zeker dat dat kleine mormeltje je op het goede spoor heeft gebracht!

— Ik twijfel er geen seconde aan, chef! Ze zijn nu op de landtong en — over tien minuten zullen zij zee kiezen!

— Dat nooit! Hier, steek dit kistje in je zak, en bewaar het goed!

— Ik zal niet mankeeren, chef! zeide Raffles, met een zwakken glimlach om zijn scherp-

geteekenden mond. Het is op het oogenblik in goede handen, dat verzeker ik U.

— Maar — hoe komen we hier vlug genoeg uit? Ik heb bijna een half uur gedaan van het huis tót hier!

— Wij weten een veel snelleren weg, chef!

— Maar dan moeten wij weer terugzwemmen, merkte Brand op, rillend bij dit denkbeeld.

— Onzin! De tunnel is nu natuurlijk al drooggefallen — het is bijna tijd! gaf Raffles ten antwoord.

— Vooruit dan maar, en wijs jij mij den weg! hernam Hammond. Maar wacht nog een oogenblikje — als ze al weg zijn, hoe gaan we hen dan achterna?

— Met een boot, chef!

— Dat is gemakkelijk gezegd — maar ik heb er geen!

— Ik heb er voor een gezorgd!

— Man, je bent niet met goud te betalen! Zeg me je naam, dan noteer ik hem.

— Laat dat nog even een geheimpje blijven, chef, totdat alles goed is afgelopen! zeide Raffles onderdanig. Ik houd zoo van een klap op den vuurpijl! Leest U Edgar Wallace wel eens?

— Lezen? Man, ik speel hem zelf! antwoordde Hammond. En nu vooruit. Ik voel me als een jachthond, die een haas op het spoor is!

Brand grinnikte in zichzelf.

De sluwe detective moest het eens weten, dat de haas daar vlak voor zijn voeten liep, en toch zoo ver buiten schot, dan alsof er een halve provincie tusschen hem en den jager lag.

Zonder zich ook maar even te vergissen volgde Raffles weer denzelfden gang, tot waar de baksteen overging in graniet, en tot zijn geruststelling zag Brand dat de bodem nog hoogstens door een halve voet water was bedekt.

De drie mannen beklommen de natuurlijke trap, en bijna dadelijk daarna zagen ze door den steenen koker heen, den lichten nachthemel.

Raffles, die vooraan ging, stak heel voorzichtig zijn hoofd naar buiten, trok het bijna dadelijk terug, en zeide op onderdrukten toon:

— Ze hebben zich al ingescheept! Kom vlug tevoorschijn — we hebben niet veel tijd te verliezen.

— We mogen ze immers in het geheel niet uit het oog verliezen! schreeuwde Hammond, voor zijn doen zeer opgewonden. We weten immers niet waar ze heen willen!

— Ik weet het, ze willen naar Pasadena! antwoordde Raffles kortaf. Charles, neem de lantaarn en geef het sein. Ik geloof zoo waar dat ik daar den omtrek van onze boot zie.

Brand had de lantaarn ter hand genomen, en door het licht beurtelings lang of kort met zijn linkerhand af te dekken, kon hij duidelijke seinen geven.

Zij werden bijna onmiddellijk beantwoord, en even later gleed een laag op het water liggende, blijkbaar zeer snelle boot van mahoniehout over het vijvergladde water, vlak langs de landtong.

De drie mannen moesten door het water waden om er in te komen, maar dat deerde hen volstrekt niet.

Op het oogenblik dat Hammond aan boord zou stappen, zei Raffles, zich tot hem wendend:

— U heeft toch Uw revolver nog wel, Chef?

— Wis en zeker! Waarom vraag je dat zoo?

— Omdat het anders eigenlijk niet noodig was dat U meeding! Maar een goede schutter kunnen wij zeer wel gebruiken. James, loopt deze boot vlug?

— Veertig knopen per uur, Mylord! En als het moet vijftig! antwoordde de reus trotsch. Het is een renboot.

— Schitterend, riep Raffles verheugd uit. Waar heb je ze gehoord?

— Ze is niet gehoord, maar geleend, Mylord! De eigenaar wilde niet, maar ik kon hem gelukkig tot andere gedachten brengen. Met een week in de windsels is hij eraf.

Hammond streek zich eens over het voorhoofd, terwijl de raceboot al in volle vaart en een schuimende streep achter zich latend over het water stoot, en vroeg toen een beetje schorrig:

— Heb ik watjes in mijn ooren, of ben ik suf? Waarom noemt die man jou Mylord, agent? Waarom heeft hij die boot gestolen?

— Omdat ik ze noodig had Hammond, antwoordde Raffles kortaf. Vraag de rest als we de vrouw gered hebben.

Hammond neep zijn lippen op elkaar, en zweeg.

De achtervolging was begonnen.

En na tien minuten bleek het, dat de boot van de bandieten niet tegen deze raceboot opkon.

Na nog eens tien minuten werden de eerste schoten gewisseld, en twee van de zes bandieten daar aan boord, werden buiten gevecht gesteld.

Hammond die op de voorplecht stond wilde

ook meeschieten en met een vloek schreeuwde hij :

— Alle duivels — al mijn kamers zijn leeg !

— Gooi het wapen dan maar weg en bewonder de sterren, Hammond, zeide Raffles vriendelijk. Dat heeft mijn maat gedaan. Die is sterk in het goochelen.

Hammond begreep nog volstrekt niet wat de zaak eigenlijk was. Maar één ding wist hij heel zeker — die man daar op de voorplecht was evenmin agent van politie, als hij zelf de koning van Beieren was. En daar hij voor alles een wijsgeerig man was, ging hij bij den roerganger zitten, en bewonderde diens athletische gestalte, en besloot, zich voorloopig niet meer met de zaak te bemoeien.

Die nam trouwens al heel spoedig en onverwachts een einde.

Want toen de beide schepen nauwelijks vijftig meters van elkander verwijderd waren, sprong er een lichte gestalte over het lage boord van het bandietenschip, dook onmiddellijk onder water en werd pas weer zichtbaar, toen ze nauwelijks zes el van de raceboot verwijderd was.

Het was — Loretta Young.

Een paar krachtige slagen en Raffles kon een krachtige hand toesteken en haar aan boord helpen.

— Merci ! was alles wat de jonge vrouw zei. Maar zij keek hem aan met een blik, waarvoor

menig filmbewonderaar een fortuin zou hebben betaald.

Terwijl de bandieten zoo vlug zij maar konden aanhielden op de kust, teneinde een goed heenkomen te zoeken, liet Raffles het roer wenden, en voer terug.

Maar toen hij op een afstand van honderd meter voorbij de landtong voer, gaf hij Henderson een wenk, die onmiddellijk stopte, en zei op zijn vriendelijksten toon tot Hammond, die norsch en zwijgend op zijn plekje zat :

— Ik heb U mijn naam beloofd, Hammond, nadat alles afgelopen zou zijn. Hij luidt John Raffles.

— Dacht ik al half ! gromde Hammond, En het kistje met de juweelen ?

— Dat houd ik als souvenir ! Kunt U zwemmen ?

— Dacht je dat je een botboer voor had ? vroeg Hammond giftig.

— Het is van hier tot den punt van de landtong geen honderd meter, en U wordt lastig ! Als U dus....

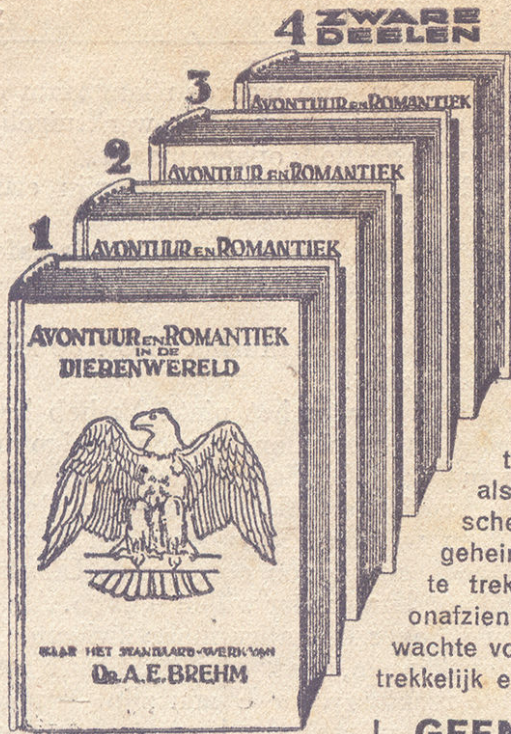
Hammond liet hem niet uitspreken maar zei, met een buiging :

— Alle hulde !

En het volgende oogenblik wipte hij overboord, en begon op zijn doode gemak naar de kust te zwemmen, als iemand die den tijd heeft.

De volgende aflevering bevat :

Het avontuur van Vicky Baum.

Complete
fraai gebonden
standaard-uitgave

4

DEELEN

2160 bladzijden
en ruim
60 kleuren-
drukplaten

200 foto's
250 teekeningen

WAARDEVOL
BEZIT VOOR
OUD EN JONG

Binnen het bereik
van
iedere beurs!

**GEEN DROOG
WETENSCHAPPELIJK
WERK** ←

MAAR uiterst boeiende verhalen van onverschrokken reizigers, die de wildernissen der wereld zijn ingetrokken en daar in de meest onherbergzame oorden hebben verkeerd, temidden van de grootste gevaren, vaak ten prooi aan de hevigste ontberingen De lezers worden als het ware opgenomen in het gezelschap van die moedige vorschers, om met hen de magische natuurpracht en onbeschrijflijke geheimzinnigheid te ondergaan van de dichte oerwouden, om mee te trekken naar onbetreden bergtoppen en spelonken, te doorkruisen onafzienbare steppen en woestijnen En deze verhalen, vol onverwachte voorvallen, boeiend als welke roman ook, zijn zo bijzonder aantrekkelijk en hoogst interessant, omdat zij

GEEN FANTASIE, MAAR WERKELIJKHEID

zijn, want zij zijn ontleend aan het beroemde werk van den grooten dierkundige

Dr. A. E. BREHM

aangevuld met spannend beschreven jachtavonturen van latere wildernisreizigers. Zelden is een uitgave met zoo algemeene waardeering door pers en publiek ontvangen. Wij geven hier eenige aanhalingen uit de vele persbeoordelingen :

Dit prachtwerk verrast telkens weer door de boeiende wijze van vertellen en de mooie illustraties Rijk vertelmateriaal voor de scholen Gezellige boeken Reeds bij het lezen der eerste regels wordt de lezer geboeid en dat blijft zoo!

Bekende paedagogen als Fr. M. Ludwinus (Voorzitter R. K. Keurraad) en Stamperius bevelen de uitgave ook aan als uitnemende lectuur voor de jeugd. „Deze verhalen hebben de dubbele verdienste, dat zij niet alleen boeien, maar ook de belangstelling wekken voor het leven der natuur en voor al het merkwaardige en schoone, dat daarin op te merken en te genieten valt.”

Om een ieder in de gelegenheid te stellen zich deze standaard-uitgave aan te schaffen, hebben wij zeer gemakkelijke betalingsvoorwaarden gesteld. Franco toezending van de vier deelen geschiedt na ontvangst van onderstaanden bon.

BON ←

Aan den ROMANBOEKHANDEL, Leidschegracht 72, AMSTERDAM C.
Ondergeteekende wensch franco-huis te ontvangen de vier in prachtband gebonden deelen van Uw uitgave :

AVONTUUR EN ROMANTIEK IN DE DIERENWERELD

{ tegen betaling à contant van fl. 12.—
* { tegen 5 maandelijksche betalingen van fl. 2,50
{ tegen 13 maandelijksche betalingen van fl. 1.—
{ Het bedrag van fl. 12.—/de eerste maand. termijn van fl.
{ is heden gestort op Uw postrek. No. 60092/per postwissel verzonden.

NAAM _____

ADRES _____

*) Doorhalen wat niet verlangd wordt.

L.L.

*Dames,
neem ze
onder de
loupe!*

**DIE PRACHTIGE ECHTE
DIAMANTRINGEN
VAN 14 KARAATS GOUD**

Zie, hoe zuiver elk facetje is geslepen, zie de prachtige zetting en het smaakvolle geheel. U zult versteld staan en geen wonder! Want dit is weer zoo'n verbazend, zoo'n verrassend Batco-aanbod. Wij stellen schitterende 14 karaats gouden ringen met echte diamanten, stuk voor stuk gearandeerd door welbekende Nederlandsche juweliers

**GRATIS VERKRIJGBAAR
VANAF 475 BATCO-PUNTEN**

Vul nevenstaande coupon in en U ontvangt de prachtige Batco-ringen catalogus benevens 5 Batco-punten omgaand toegezonden. Batco-de Wereld-Coupons worden bij de volgende kwaliteitsmerken verpakt:

CLYSMA No. 30	NORTH STATE
MAVRIDES ROYAL	GOLD DOLLAR
CLIX	PIRATE
BRISTOL	FLAG (10 STUKS)

Als U onderstaande coupon even invult en inzendt aan Batco, Schiedade 12-14, Rotterdam, ontvangt U een fraaien ringencatalogus met alle bijzonderheden en tevens 5 vrije Batco punten.

5 BON
GRATIS PUNTEN

Gelieve mij gratis en franco Uw ringencatalogus te zenden met 5 vrije Batco punten.

Naam

Adres

Stad

L 47

Te posten in open enveloppe, portu 1 1/2 cent. Van éézelfde adres wordt slechts één dezer bons geaccepteerd.

BATCO DE WERELD COUPONS